

ชาวตะวันตก² แต่งงานของเขาไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงพลวัตเกี่ยวกับตัวตนของผู้หญิงในการค้าประเวณีกับลูกค้าชาวต่างประเทศ ซึ่งมีระดับในการเปลี่ยนแปลงการแสดงออกของตัวตนที่แตกต่างกันออกไป ทักษะและประสบการณ์ ที่ประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของผู้หญิงนั้นมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างอำนาจการต่อรองเพื่อปรับความสัมพันธ์กับลูกค้า ขณะเดียวกันผู้หญิงก็เปลี่ยนแปลงมุมมองตามประสบการณ์ที่ได้รับอีกด้วย

จะเห็นได้ว่า ตัวตนของผู้หญิงบริการชาวไทยนั้นได้ถูกสร้างขึ้นจากหลายฝ่าย ได้แก่ สังคมไทย สังคมฝรั่ง การสร้างผ่านตัวหนังสือและสื่อในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนถึงตัวลูกค้าและผู้หญิงที่เกี่ยวข้อง สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ให้ความสำคัญกับการสร้างตัวตนของผู้หญิงบาร์เปียร์ในฐานะที่เป็นผู้เกี่ยวข้องโดยตรง โดยเสนอว่า การสร้างตัวตนหรือการจัดการต่อภาพลักษณ์ของผู้หญิงนั้นเป็นการดิ้นรนต่อสู้ของผู้หญิง ซึ่งมีหลายมิติ ได้แก่ มิติทางเศรษฐกิจ มิติในเรื่องความเป็นหญิงชาย มิติที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึกซึ่งมีองค์ประกอบหลายด้านรวมถึงเรื่องเซ็กส์ด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นภายใต้ปฏิสัมพันธ์ข้ามวัฒนธรรมระหว่างผู้หญิงไทยกับผู้ชายชาวตะวันตก

การต่อสู้กับมิติต่าง ๆ ที่มีความขัดแย้งบ้าง สอดคล้องบ้างเหล่านี้ มีความสัมพันธ์กับระดับการจัดการภาพลักษณ์ในการเป็นผู้หญิงบาร์เปียร์ที่มีหลากหลายประสบการณ์ชีวิต นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับจังหวัดและเงื่อนไขต่าง ๆ ที่แวดล้อม กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้หญิงที่ก้าวเข้ามาทำงานในบาร์เปียร์ครั้งแรกยังขาดทักษะ ประสบการณ์ในโลกการทำงานแบบใหม่ การจัดการภาพลักษณ์ของผู้หญิงจึงเป็นไปตามคลังความรู้และประสบการณ์เดิม ๆ ภายใต้สถานการณ์ใหม่ และแสดงออกตามการลอกเลียนแบบจากเพื่อนร่วมงานเพื่อทำความเข้าใจกฎเกณฑ์ทั้งที่เป็นกฎเกณฑ์ที่ปรากฏและกฎเกณฑ์ที่แฝงเร้นอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่ ผู้หญิงต้องเผชิญกับความคิดและความรู้สึกใหม่ ๆ ที่ทำให้เกิดความสับสน รวมทั้งตั้งเป้าหมายหนึ่ง ๆ สำหรับตนเอง ตามการรับรู้และความจำเป็นของแต่ละคน อย่างไรก็ตามเมื่อเวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง ประสบการณ์ได้สั่งสมให้ผู้หญิงมีการจัดการต่อภาพลักษณ์ ความรู้สึก ความคิด ความใฝ่ฝัน ตลอดจนถึงการปรับความสัมพันธ์กับลูกค้าที่เปลี่ยนแปลงไป

² Cohen เสนอว่า การค้าประเวณีระหว่างหญิงไทยกับลูกค้าชาวตะวันตก มีลักษณะกำกวม ไม่ชัดเจน เปรียบเสมือนเป็นพื้นที่สีเทาในการให้ความหมายต่อการค้าประเวณีที่มีการผสมปนเประหว่างเงินทองและความรัก กล่าวคือผู้หญิงได้แสดงออกซึ่งความใส่ใจในความรู้สึกที่มีต่อลูกค้า ขณะเดียวกัน ความใส่ใจดูแลนั้นจะต้องมีเงินทองควบคู่กันอย่างแยกไม่ออก นอกจากนี้เขายังได้พยายามชี้ให้เห็นถึงกระบวนการทางความคิดของลูกค้าชาวตะวันตกที่ค่อย ๆ เรียนรู้จักผู้หญิงและเปลี่ยนท่าทีในการปฏิสัมพันธ์ รวมทั้งมีการตรวจสอบหา "ความจริง" บางอย่างในความกำกวมของการปฏิสัมพันธ์ เพื่อทดสอบว่าความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมีความจริงแท้เพียงใด

จากการศึกษาพบว่า การจัดการภาพลักษณ์ของผู้หญิงบาร์เบียร์มีสามระดับ โดยแต่ละระดับนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า การพยายามทำความเข้าใจในกระบวนการสะสมทักษะและประสบการณ์ตลอดจนการสร้างคลังความรู้ของผู้หญิงบาร์เบียร์แต่ละระดับ มิได้หมายความว่ากระบวนการสะสมทักษะ ประสบการณ์ของผู้หญิงมีลักษณะเป็นเส้นตรงของพัฒนาการในการเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์ หากแต่เป็นการอธิบายให้เห็นถึงพลวัตของการจัดการภาพลักษณ์ ซึ่งเปลี่ยนแปลงทั้งในแง่ของความขัดแย้งทางความคิดและการแสดงออกอยู่ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับสถานการณ์และการเรียนรู้ประสบการณ์จากการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า ดังนั้นภาพลักษณ์ของผู้หญิงบาร์เบียร์จึงมีหลายภาพลักษณ์ บางครั้งภาพลักษณ์เหล่านี้ก็คู่ขนานกันไป บางครั้งก็ซ้อนทับหรือเหลื่อมกันและตัดข้ามกันไปมา ทั้งหมดนี้ล้วนแสดงถึงความไม่หยุดนิ่งตายตัวของภาพลักษณ์ในความเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์ ที่นำมาปรับความสัมพันธ์กับลูกค้าในบริบทการค้าประเวณี

สำหรับเนื้อหาที่จะนำเสนอในบทที่สี่ เป็นระดับการจัดการภาพลักษณ์ในระดับแรกของผู้หญิงที่เพิ่งเข้าสู่การทำงานในบาร์เบียร์ เพื่ออธิบายให้เห็นถึงการนำบทบาทหน้าที่ของการเป็น "ผู้รองรับอารมณ์ (emotional supporter) ตามวาทกรรมหลักของความเป็นหญิงมาปรับใช้ในสถานการณ์ของการซื้อขายบริการทางเพศ ทั้งนี้เนื่องจากผู้หญิงยังขาดทักษะและประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานมาก่อน

ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องมิติทางด้านอารมณ์ความรู้สึกนั้น นักทฤษฎีเฟมินิสต์หลายคนตั้งข้อสังเกตว่า การรองรับอารมณ์ (emotional support) เป็นพื้นที่ที่ผู้หญิงต้องเป็นฝ่ายรับผิดชอบ Ann Ferguson (1989) เสนอว่าภายใต้ระบบสังคมที่ชายเป็นใหญ่ แรงงานทางด้านอารมณ์เป็นระบบการผลิตแบบหนึ่ง que ผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกเอาเปรียบ การเอาเปรียบหรือการขูดรีดนี้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับการขูดรีดคนงานภายใต้ระบบทุนนิยม สิ่งที่เป็นสินค้าภายใต้ระบบแรงงานด้านอารมณ์ประกอบด้วย การจัดการครัวเรือน การจัดการในเรื่องของลูก การดูแลสามีและลูก ตลอดจนรวมถึงการรองรับในเรื่องเซ็กส์ ซึ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นภายใต้พื้นที่ของการผลิตที่เกี่ยวข้องกับความรักและเซ็กส์ (a sphere of sex-affective production)

ความสัมพันธ์หญิงชายที่เกิดขึ้นในพื้นที่การผลิตประเภทนี้ทำให้ผู้หญิงตกอยู่ในฐานะผู้เสียเปรียบ ผู้ชายในฐานะที่เป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว จึงมีฐานะที่ใกล้เคียงกันกับนายทุนที่เป็นเจ้าของเครื่องมือในการทำการผลิต ขณะที่นายทุนดึงเอามูลค่าส่วนเกินจากคนงาน สถานภาพของผู้ชายที่มีอภิสิทธิ์เหนือกว่าในระบบการผลิตที่เกี่ยวข้องกับความรักและเซ็กส์ ทำให้ผู้ชายเป็นฝ่ายที่ดึงเอา การดูแลส่วนเกิน (surplus nurturance) จากผู้หญิง เช่น ผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ถูกคาดหวังว่า

เธอจะต้องเป็นคนดูแลลูกตามอุดมคติของความเป็นหญิง ผู้หญิงผ่านการเรียนรู้มาตั้งแต่เด็กว่า เธอจะต้องเป็นฝ่ายที่ทำให้ผู้อื่นพออกพอใจ และหากมีความขัดแย้งในใจเกิดขึ้น ผู้หญิงต้องเก็บความไม่พอใจของเธอไว้ก่อน ส่วนผู้ชายก็เรียนรู้ว่า การเอาใจใส่ลักษณะนี้เป็นงานของผู้หญิง หน้าที่ยังเป็นสิ่งที่ผู้ชายเป็นฝ่ายที่มีความชอบธรรมในการเรียกร้องเอาจากผู้หญิงได้อีกด้วย (อ้างใน Bartky, 1990:100)

เมื่อนำแนวคิดของ Ferguson มาเทียบเคียงกับประสบการณ์เกี่ยวกับความคาดหวังในตัวผู้หญิงไทยในบริบทครอบครัว จะไม่แตกต่างกันมากนัก ผู้หญิงไทยถูกผูกติดกับ "หน้าที่" ตามบทบาทของความเป็นแม่ ความเป็นเมีย และความเป็นลูกสาว โดยมีลักษณะร่วมในฐานะของผู้ดูแล (nurturer) ในหลายกรณีผู้หญิงต้องแบกรับภาระในด้านเศรษฐกิจด้วยการทำงานนอกบ้านด้วย แต่ขณะเดียวกันผู้หญิงยังคงต้องรับผิดชอบดูแลพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกและอารมณ์ แม้ว่าในประเด็นนี้ยังเป็นที่ยกเถียงกันอยู่ว่า ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในบริบทครอบครัวที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายแบกรับมิติทางด้านอารมณ์ความรู้สึกก็มีผลต่อการทำร้ายความเป็นตัวตนของผู้หญิงไม่น้อยเพียงใด (Bartky, 1990 :101-102) แต่อย่างน้อยที่สุด ปรากฏการณ์การหย่าร้าง เป็นภาพตัวแทนสะท้อนให้เห็นถึงภาวะของความอับตันในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองฝ่าย

จากข้อมูลของผู้หญิงในกรณีศึกษาพบว่า ผู้หญิงทั้งหมดผ่านการแบกรับกับบทบาทหน้าที่ดังกล่าวภายใต้ภาวะของความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาที่เป็นไปในทางลบ และเมื่อสิ้นสุดความสัมพันธ์ ผู้หญิงเป็นฝ่ายต้องรับผิดชอบดูแลลูก ซึ่งเป็นแรงผลักดันที่สำคัญให้ผู้หญิงต้องเผชิญกับความกดดันในหลากหลายรูปแบบ จนกระทั่งท้ายที่สุดได้ก้าวเข้าสู่การขายบริการทางเพศ ในเบื้องต้นของการขายบริการทางเพศ ผู้หญิงได้นำ "บริการ" ในบริบทของครอบครัวที่ถูกคาดหวังตามบทบาทของความเป็นหญิง มาเป็น "เครื่องมือ" ในฐานะที่ตนเองได้เป็น "ฝ่ายเลือกใช้" เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการรอดพ้นจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ

ดังที่ได้เกริ่นมาแล้วข้างต้นว่า แรงผลักดันและแรงจูงใจในการเป็นผู้หญิงบริการที่ทำงานในบาร์เบียร์ มีที่มาที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ต่อเมื่อผู้หญิงก้าวเข้ามาสู่ชีวิตในบาร์เบียร์ พวกเขาเกือบทั้งหมดจะต้องปรับความคิดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขายเป็นอันดับแรก แม้ว่าผู้หญิงล้วนแล้วแต่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว แต่การมีประสบการณ์กับผู้ชายแปลกหน้าและมีเป้าหมายเพื่อเงินทองย่อมแตกต่างออกไปจากอุดมการณ์หลักที่ผู้หญิงคุ้นเคยมาก่อน ในบางกรณี ผู้หญิงมีประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขายอาจก้าวพ้นจากความขัดแย้งในทางความคิดเรื่องการค้าประเวณีมาแล้ว แต่กระนั้นการเผชิญหน้ากับลูกค้าชาวต่างประเทศซึ่งมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างก็เป็นประสบการณ์ใหม่ที่

ผู้หญิงต้องเรียนรู้เช่นเดียวกับผู้หญิงที่ไม่มีประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวต่างประเทศมาก่อน

นอกจากนั้น พวกเธอยังต้องเรียนรู้จักลักษณะการแสดงออกภายนอกเพื่อให้เป็นที่ต้องตาต้องใจกับรสนิยมของลูกค้า นับตั้งแต่การแต่งกาย การควบคุมการแสดงออกทางใบหน้า ดวงตา การส่งรอยยิ้มแม้ว่าเธอไม่ได้อยากยิ้มเสมอไป ผู้หญิงจำต้องฝึกทักษะใหม่ ๆ ที่เธอไม่เคยนึกมาก่อน เช่น การฝึกพูดภาษาอังกฤษแบบที่สามารถสื่อสารในสาระที่จำเป็นกับลูกค้า ฝึกการเล่นสติกเกอร์ ฝึกการตีพิมพ์ (ในบางคนที่ไม่เคยตีพิมพ์มาก่อน) ฝึกการเล่นเกมส์ต่อสกี และเกมส์อื่น ๆ เพื่อเป็นหนทางในการสร้างกิจกรรมระหว่างตนเองกับลูกค้า ผู้หญิงต้องเรียนรู้จักเครื่องแต่งกายต่างประเภทยี่ห้อต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์ในการทำควมคุ้นเคยกับลูกค้า เป็นต้น

ผู้หญิงยังต้องเรียนรู้ถึงการใช้ชีวิตประจำวันที่เปลี่ยนแปลงไปจากความมักคุ้นของผู้คนทั่วไป ในช่วงเวลากลางวัน ผู้หญิงจะตื่นราว 11.00 นาฬิกาหรือเที่ยงวัน บางวันอาจเลยไปจนถึงบ่ายโมงหรือบ่ายสองโมง ขึ้นอยู่กับเวลาเข้านอนและความเหนื่อยล้า อาหารมื้อแรกของวันตถึงห้องในช่วงประมาณนั้นหลังตื่นนอน และบ่อยครั้งที่เลยเถิดมาถึงทุ่ม เวลาเริ่มต้นเช้างาน เวลาสี่ถึงห้าชั่วโมงที่เหลือเป็นช่วงของการพักผ่อนตามอัธยาศัยในห้องเช่าเล็ก ๆ จนกระทั่งถึงเวลาทำงานจึงอาบน้ำแต่งตัวออกมาเริ่มต้นชีวิตนอกที่พัก

ช่วงเวลาสองสามทุ่มที่หลายคนกำลังพักผ่อนและเตรียมตัวเข้านอน ช่วงเวลาเดียวกันนั้นชีวิตในบาร์เบียร์ของผู้หญิงเพิ่งจะเป็นเพียงช่วงเริ่มต้นเท่านั้น ขณะที่ห้านาฬิกาของวันใหม่หลายคนเตรียมตื่นนอนและเริ่มต้นวันใหม่ สำหรับผู้หญิง พวกเธอกำลังใกล้เวลาสิ้นสุดการทำงาน เตรียมเข้านอน และที่พักผ่อนนอนหลับของเธออาจไม่ใช่ที่ ๆ เธอคุ้นเคยอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน และมีผู้ชายแปลกหน้าห่มเวียนเปลี่ยนหน้ามานอนเคียงข้างอยู่เป็นประจำ

1. การปรับความคิดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขาย

ด้านแรกที่ผู้หญิงเผชิญคือการปรับความคิดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขาย ผู้หญิงมักใช้คำสรรพนามในการกล่าวถึงการเข้ามาทำงานในโลกกลางคืน เช่น การใช้คำว่า "เรามาทำงานแบบนี้" หรือบางครั้งเป็นการเรียกตามเวลาทำงานคือ "เรามาทำงานกลางคืน" บางครั้งมักจะเรียกว่า "ทำงานกับฝรั่ง"³ ผู้หญิงรู้สึกขาดอยู่ตลอดเวลาในการพูดถึงคำว่า "ชายตัว" และเป็นที่

³ Heather Montgomery (1998) ศึกษากลุ่มเด็กที่ขายบริการกับลูกค้าชาวตะวันตกในประเทศไทย พบว่าเด็กหรือผู้ปกครองเรียกการขายบริการว่าเป็นการไปเที่ยวกับฝรั่ง จับฝรั่ง หรือมีแขก มากกว่าจะเรียกว่าเป็นโสเภณีเด็กหรือขายบริการตามการเรียกของคนทั่วไป ขณะที่ Cohen(1993) อธิบายว่า เงื่อนไขการทำงานเอื้อให้

น่าสังเกตว่า ตลอดระยะเวลาในสนาม มีเพียงสถานการณ์คับขันไม่กี่สถานการณ์เท่านั้นที่ผู้ศึกษา ได้ยินผู้หญิงเรียกตนเองว่าเป็น “กะหรี” หรือ “โสเภณี” ซึ่งในประเด็นนี้จะอธิบายในบทถัดไป

สำหรับผู้หญิงที่ก้าวเข้ามาเปลี่ยนแปลงส่วนหนึ่งของชีวิตทั้งในแง่วิถีคิด การแสดงออก และชีวิตประจำวันเรียกขานสิ่งที่เธอกระทำในทุกคำคืนที่บาร์เปียร์ว่าเป็น “การทำงาน” ในความหมายที่ว่า การทำงานมีเวลาเข้าออกจากงาน มีสถานที่ทำงาน และที่สำคัญที่สุดคือเป็นแหล่งรายได้หลักที่พวกเธอได้รับ ผู้หญิงได้รับการบอกกล่าวถึงเงื่อนไขการทำงานจากเจ้าของบาร์ว่า ผู้หญิงจะต้องทำตีมให้ได้เดือนละ 90-100 ตีม และออกไปบริการลูกค้านอกบาร์เปียร์อย่างน้อย 10 ครั้งต่อเดือน ดังนั้นหน้าที่ในการทำงานประกอบด้วย การนั่งตีมกับลูกค้า การเอาอกเอาใจ เป็นคู่สนทนา เล่นเกมส์ เล่นสแน็กเกอร์ เพื่อให้ลูกค้าเลี้ยงตีมตนเอง และพยายามที่จะทำให้ลูกค้าพอใจ โดยหวังว่าท้ายที่สุดจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ โดยที่เธอได้รับค่าตอบแทนจากกิจกรรมนั้น ๆ

การสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าดูจะไม่แตกต่างจากบทบาทหลักในชีวิตของความเป็นหญิงที่พวกเธอเคยปฏิบัติให้กับสามีหรือคนรักในอดีต แต่ความแตกต่างอาจจะอยู่ตรงที่ผู้ชายเหล่านี้พวกเธอไม่ได้มีความรักหรือความผูกพันหรือมีความสัมพันธ์ที่มักคุ้นกันมาก่อน ดังนั้นผู้หญิงจึงมีความกระอักกระอ่วนใจ ผู้หญิงเลือกที่จะอธิบายเรื่องนี้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานที่เธอมีเป้าหมายเพื่อเงินทองเป็นหลัก การย่ำในประเด็นที่ว่า “เรามาทำงานแบบนี้ก็เพราะอยากได้เงิน” ซึ่งหมายถึง การมีเพศสัมพันธ์เพื่อแลกเปลี่ยนกับเงินทอง เป็นการสร้างคุณค่าแบบใหม่ว่าการทำกิจกรรมดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน ไม่ได้เป็นการแสดงถึงความพึงพอใจในการมีเพศสัมพันธ์กับคนต่างเพศที่แปลกหน้าและแตกต่างกันทางวัฒนธรรมด้วยความปรารถนาในกามารมณ์ส่วนตัวแต่อย่างใด

การปรับเปลี่ยนความคิดของผู้หญิงให้ยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขายนั้นพบว่า ผู้หญิงจะย่ำเตือนเป้าหมายของตนเองตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการหาเงินไปเลี้ยงลูก หรือความจำเป็นในเรื่องเศรษฐกิจในแง่ของความอยู่รอดของตนเองและพ่อแม่พี่น้อง นอกจากนี้ผู้หญิงยังใช้วิธีเปรียบเทียบรายได้จากการทำงานและวิถีชีวิตในอดีตที่ผ่านมา เช่น ผู้หญิงหลายคนเคยทำงานขายของตามร้านขายเสื้อผ้า หรือห้างสรรพสินค้า บางคนเคยทำงานเป็นคณงานก่อสร้าง บางคนทำงานบ้าน เลี้ยงลูกหรือ ทำงานในไร่นา เป็นต้น ผู้หญิงพลิกผันตนเองมาใช้ชีวิตแบบใหม่ด้วยความคาดหวังใหม่ ๆ ที่ว่าจะมีชีวิตของตนเองและครอบครัวที่ดีกว่าเดิม อย่างน้อยที่สุดก็ในเรื่องของรายได้

ผู้หญิงปฏิเสธที่จะเรียกตนเองว่าเป็นโสเภณี โดยมากจะเรียกตนเองว่าเป็นคนที่ทำงานกับฝรั่งหรือทำงานกับแขกมากกว่า

นอกจากนี้เงื่อนไขการทำงานที่กำหนดกฎเกณฑ์อย่างหลวม ๆ ทำให้ผู้หญิงรู้สึกว่า พวกเธอมีอิสระในการควบคุมตนเองระดับหนึ่ง อย่างน้อยที่สุด หากเธอไม่พึงพอใจลูกค้า เธอก็สามารถหาหนทางที่จะเลี่ยงการออกไปกับลูกค้า คุณค่าของควมอิสระในการเลือกลูกค้านี้ นับเป็นการลดแรงบีบคั้น ทำให้ผู้หญิงเห็นช่องเล็ก ๆ สำหรับเป็นทางหนีทีไล่ภายใต้ทางเลือกที่มีอยู่อย่างจำกัด

2. การเรียนรู้จักผู้ชายฝรั่ง

ด้วยเหตุที่ลูกค้าที่มาใช้บริการในบาร์เบียร์เกือบทั้งหมดเป็นชาวต่างประเทศ และส่วนใหญ่จะมาจากประเทศในแถบตะวันตก ทำให้ผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มงานใหม่ ๆ ต้องปรับความคุ้นเคยกับ "ฝรั่ง"

ภาพแรก ๆ ที่ผู้หญิงมองฝรั่งมักเป็นเรื่องรูปร่าง หน้าตา และกิริยาท่าทาง การแสดงออกล้วนเป็นความแปลกตา ขณะเดียวกันก็เป็นความแปลกใหม่ บ้างรู้สึกกลัวที่จะต้องสื่อสารด้วยเนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องภาษา บ้างรู้สึกตื่นเต้นที่จะต้องนั่งดื่มกับลูกค้า แม้ว่าผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานจะเคยได้ยินได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับ "ฝรั่ง" มาจากกลุ่มคนที่เคยอยู่ในแวดวงบาร์เบียร์มาก่อน หรือบ่อยครั้งที่เห็นความสำเร็จของคนรู้จักบางคนที่ตั้งขึ้นได้แต่งงาน อยู่กิน หรือมีฝรั่งส่งเสียเลี้ยงดูจนทำให้ฐานะครอบครัวดีขึ้นและหยุดการขายบริการทางเพศก็ตาม

แต่ความรู้สึกแรกเริ่มของผู้หญิงที่ทำงานบริการในบาร์เบียร์มักจะเริ่มต้นที่ความคิดว่าตนเองต้องเป็นฝ่ายเอาอกเอาใจเนื่องจากต้องการเงินทองจากผู้ชาย เช่นเดียวกับการพึ่งพาผู้ที่เหนือกว่าในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นสถานภาพหรือฐานะทั่ว ๆ ไปในสังคม ผู้หญิงมักจะเก็บงำอารมณ์ความรู้สึก ไม่ว่าจะในแง่บวกหรือลบไว้ในใจมากกว่าที่จะแสดงออก ขณะเดียวกันก็มีภาพความเป็นผู้เจริญกว่า มีความรู้มากกว่า รวยกว่า ของฝรั่งอยู่ในใจตลอดเวลา

นอกจากนี้ผู้หญิงที่ไม่มีประสบการณ์ในการขายบริการทางเพศ ยังมีจินตนาการในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างลูกค้าชาวไทยกับผู้หญิงบริการในริบทแบบไทย ๆ เช่น การนี้ไม่ถึงว่าต้องมีขั้นตอนที่มีลักษณะของการทำความรู้จักก่อนการนำไปสู่การบริการทางเพศ ผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มเข้าสู่วงการหลายคนเมื่อต้องทำงานกับฝรั่ง จึงได้แสดงออกในลักษณะที่เผลอเข้าหาลูกค้าและไม่ได้ผ่านขั้นตอนของการทำความรู้จักในช่วงเวลาระหว่างการนั่งดื่มมากนัก แต่ลูกค้าบางคนกระทั่งเป็นที่ครหาในหมู่เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ว่า "มาถึงก็ชวนแขกไปป๊ิบป๊ิบ ทำตัวแบบนี้แขกก็ไม่ชอบเหมือนพวกไม่มีคลาส"

เมื่อมีการซักไซ้ถึงความหมายของคำว่า "ไม่มีคลาส" ได้รับคำอธิบายว่า ผู้หญิงในบาร์เบียร์แตกต่างจากผู้หญิงช่อง ซึ่งเมื่อผู้ชายไปถึงช่อง ก็มองและชี้นิ้วเลือกผู้หญิง หลังจากนั้นก็พา

กันไปมีเพศสัมพันธ์ เมื่อผู้หญิงได้รับเงินเป็นอันว่าจบกิจกรรมนั้น ๆ โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการ
 เกี่ยวพาราดี (courtship) ในช่วงเวลาหนึ่งเสียก่อน ขณะที่กระบวนการเลือกระหว่างลูกค้าบาร์
 เบียร์กับผู้หญิงบริการมีลักษณะที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เนื่องจาก ทั้งสองฝ่ายมีโอกาสประเมินซึ่ง
 กันและกัน ขณะเดียวกันก็ต้องทอดเวลานั่งดื่มเพื่อทำความรู้จักมักคุ้นกันเสียก่อน ส่วนจะไปจบ
 ทำอยู่ที่การบริการทางเพศหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ลูกค้าและผู้หญิงต่างมีส่วนร่วมในการ
 กำหนด กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้หญิงต้องรู้จักประเมินตัวลูกค้าว่าต้องการแบบใด เช่น ลูกค้าบางคน
 เป็นผู้ใหญ่จะรู้สึกอายหากผู้หญิงแสดงอาการรุกโดยตรง หรือลูกค้าบางคนชอบผู้หญิงที่ไม่แสดง
 ออกในเรื่องเพศมากนัก เป็นต้น

จินตนาการในเรื่องการค้าประเวณีของผู้หญิงบริการที่เริ่มทำงานใหม่ ๆ ยังมีส่วนสร้าง
 ความเป็นให้กับผู้หญิงที่เริ่มทำงานในบาร์เบียร์ ดังเช่น

ประสบการณ์ครั้งแรกของตา

ตา สาวเหนือวัย 25 ปี เธอเข้ามาทำงานบาร์เบียร์ครั้งแรกตามคำชักชวนของเพื่อน ภาย
 หลังจากที่ถูกเลิกกับสามีซึ่งอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน ด้วยเหตุผลที่ว่าสามีเป็นคนขี้หึง ชอบทำร้ายร่างกาย
 เวลาโมโหและติดเฮโรอีน ทั้งคู่มีลูกสาวหนึ่งคนอายุสามขวบ พ่อแม่ของฝ่ายชายรีบไปดูแลโดยที่
 ตาส่งเสียเงินทองเลี้ยงดู

ตาเล่าว่า ครั้งแรกที่เธอไปมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ลูกค้าพาเธอไปโรงแรมแห่งหนึ่งซึ่งเป็น
 โรงแรมระดับสามดาวในตัวเมือง ห้องดังกล่าวเป็นห้องพักของลูกค้า ตอนนั้นภาษาอังกฤษของเธอ
 ยังใช้การไม่ได้ รู้เพียง Yes ,No และการพูดถึงตัวเลขจำนวนเงินบางตัวเท่านั้น การไปกับลูกค้า
 ครั้งแรก ตาจึงพยายามเลือกลูกค้าที่สามารถพูดภาษาไทยได้บ้าง เธอใจเต้น สั่นกลัว ทั้ง ๆ ที่เธอ
 ผ่านการมีสามีและมีลูกมาแล้วหนึ่งคน รวมทั้งตาเองก็เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนผู้ชายที่ชอบพอ
 กันมาแล้วหนึ่งคนนอกเหนือจากสามี แต่เธอก็รู้สึกกลัวที่จะต้องไปอยู่ในห้องกับผู้ชายฝรั่งที่ไม่มี
 ความคุ้นเคยใด ๆ เพียงสองคน ทันทีที่เธอเข้าห้องพักของลูกค้า เธอจัดแจงถอดเสื้อผ้าทุกชิ้นรวม
 ทั้งชุดชั้นใน โดยไม่กล้าหันไปมองหน้าลูกค้าตรง ๆ ได้แต่ปรายตาดูเขา ปรากฏว่า ฝ่ายชายเฝ้า
 จับตามองดูเธอแล้วหัวเราะออกมา

“หนูไม่รู้ว่าจะทำไ้ นึกว่าแก้ผ้าแล้วก็เอากันเสร็จก็กลับ หนูก็เลยรีบทำ เพราะกลัวเขาด้วย
 และไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรด้วย” หลังจากนั้น ลูกค้านำผ้าขนหนูมาคลุมเนื้อตัวของ ชวนเธอดื่มเบียร์
 และทำที่ดูดพาทิงสาวไปอาบน้ำ ทำความสะอาดเนื้อตัวร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เช็ด
 ตัวให้เธอในแบบเดียวกัน หลังจากนั้นฝ่ายชายก็จัดการทำความสะอาดให้กับตนเองบ้าง เมื่อถึง
 ตอนหลับนอน เขาได้เล่าโลมเธออย่างที่ไม่เคยได้รับจากสามีมาก่อน

“เขาจูบหนูตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมา จูบทั้งตัวเลย หนูพยายามห้ามเขา ทำให้ทำมือดึงตัวเขาขึ้นมา ไม่อยากให้จูบที่เท้าแล้วก็ไม่อยากให้จูบตรงนั้น แต่เขาไม่รังเกียจเลยนะ หนูก็ว่าฝรั่งก็แปลกดี ผัวหนูยังไม่ทำถึงขนาดนี้” เธอบอกว่าตอนนั้นไม่กล้าบอกใคร ได้แต่เก็บเรื่องนี้ในใจเงียบ ๆ ตอนหลังจึงค่อย ๆ เปิดเผยกับเพื่อนร่วมห้องพักซึ่งทำงานอยู่ในบาร์แห่งเดียวกัน ปรากฏว่าเพื่อนของเธอก็มีประสบการณ์ใกล้เคียงกัน

ความตื่นเต้น ตื่นกลัวของตาในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าฝรั่ง เมื่อผ่านประสบการณ์แรกไปได้ เธอพบว่า ไม่ได้น่ากลัวเหมือนกับที่เธอจินตนาการไว้ เธอเคยมีภาพว่ากลัวฝรั่งจะเป็นพวกชาติสต์ กลัวฝรั่งจะมีอวัยวะเพศใหญ่มากตามที่เธอเคยได้ยินได้ฟังมา กลัวว่าฝรั่งจะเช็กส์จัด สิ่งเหล่านี้ล้วนกลายเป็นภาพลวงสำหรับเธอไปเสียแล้ว ตาบอกตนเองว่า เธอเลือกลูกค้าได้ไม่ผิดพลาด เขาอยู่ในวัยน่าจะราวสี่สิบเศษ แม้ว่าลูกค้าจะมีอวัยวะเพศเล็กผิดกับรูปร่างที่สูงใหญ่ของเขา แต่ก็เป็นเรื่องดีเพราะทำให้เธอไม่เจ็บปวดในตอนมีเพศสัมพันธ์มากนัก ที่สำคัญเขาก็ไม่ได้แสดงกิริยา รังเกียจเธอแม้ซักนิด เธออยู่กับเขาจนถึงเช้า เขาสั่งอาหารมาเผื่อเธอที่ห้องพักในเวลาราวสิบโมงเช้า หลังรับประทานอาหารแล้ว เขาให้รางวัลเธอเป็นจำนวนเงิน 1500 บาท และให้เธอพิเศษบอกว่า “For tuk tuk” อีก 100 บาท หอมแก้มเธอส่งลาพร้อมกระซิบบอกว่า “Nice girl” เปิดประตูห้องนอนส่งเธอเดินออกจากห้อง

ตาเดินยิ้มออกจากโรงแรม ขนาดเธอรูปร่างค่อนข้างท้วมออกไปทางเจ้าเนื้อ หน้าท้องลายเพราะผ่านการมีลูกมาแล้ว และไม่สูงมากนัก ผิวออกสีน้ำตาล หน้าตาไม่ได้สะสวยอะไร หน้าซำยังไว้ผมสั้น ไม่ได้ตรงตามแบบฉบับของผู้หญิงบาร์เปียร์ที่ถูกกล่าวขานถึงซักนิด เธอยังสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าได้ถึงเพียงนี้ เพียงแค่มิม เอียงอาย รินเบียร์ใส่แก้วให้เขา เมื่อเขาถอดเสื้อผ้า เธอเก็บเสื้อผ้าพับเป็นที่เป็นที่ เป็นทาง นำร่องเท้าที่วางอยู่ระเกะระกะมาจัดเรียงให้เป็นระเบียบ เธอตักน้ำตาลใส่ในแก้วกาแฟและคนให้ ยกให้เขาดื่ม ในช่วงหลับนอน เธอหลับตาเพราะเอียงอาย พร้อมกันนั้นก็โอนอ่อนผ่อนตามความปรารถนาของอีกฝ่ายหนึ่ง กิริยาท่าทางของเขากลับปฏิบัติต่อเธอก็ทำให้เธอรู้สึก “ตื่น” ไปด้วยเช่นกัน

“หนูอยากเจอลูกค้าแบบนี้อีก เสียตายไม่ได้จืดที่อยู่เขาไว้ จำได้แต่ชื่อ มาจากประเทศอะไรก็ยังไม่รู้เลย เขาบอกเหมือนกัน แต่จำไม่ได้ ตอนนั้นภาษาอังกฤษฟังแทบจะไม่ออก ได้นิดเดียว นาน ๆ ถึงจะเจอลูกค้าแบบนี้ที่ น่าเสียตาย” ตาในวันนี้ วันที่ผ่านประสบการณ์ในการ “ทำงานกับฝรั่ง” มานานนับปี “เจ้าชาย” ยังคงเป็นเพียงแค่ภาพในความฝัน เพียงชั่วข้ามคืนภาพนั้นก็มลายหายไปแล้วสร้างภาพใหม่ทดแทนครั้งแล้วครั้งเล่า

จากประสบการณ์ของตาในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับลูกค้าชาวต่างประเทศซึ่งให้เห็นว่า ผู้หญิงเองก็มีความสับสนในวิธีการปฏิบัติในเรื่องเช็กส์ระหว่างหญิงชาย ในด้านหนึ่งผู้หญิงเข้าใจว่าในการค้าประเวณี เป็นขั้นตอนที่มีแต่เรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นการเฉพาะ โดยไม่จำเป็นต้องมีกระบวนการเล่าโลมก่อนหน้าและหลังการมีเพศสัมพันธ์แต่อย่างใด อีกนัยหนึ่งผู้หญิงที่ค้าประเวณีมีหน้าที่บำบัดความใคร่โดยตรงโดยที่ผู้หญิงไม่ต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่ ต่อเมื่อผู้หญิงได้ผ่านการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าบางราย ทำให้เธอพบว่า ฝรั่งเศสมีแง่มุมในเรื่องเพศที่ด้านหนึ่งดูราวกับว่าการใส่ใจในการปฏิบัติต่อตัวเธออยู่ในบางระดับที่เกินกว่าความคาดหมาย

โดยปกติผู้หญิงจะไม่พูดเรื่องการมีเพศสัมพันธ์อย่างโจ่งแจ้งยืดยาวหรือเป็นหัวข้อสนทนา แต่เมื่อถามผู้หญิงตรง ๆ ว่า รู้สึกอย่างไร พบว่าวิธีการตอบของผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานจะแบ่งออกเป็นสองลักษณะ ลักษณะแรกจะเลือกเล่าประสบการณ์ที่อยู่ในขั้นตอนของการเล่าโลม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ลูกค้าเอาใจใส่ในเนื้อตัวร่างกายทุก ๆ ส่วน ไม่ว่าจะเป็นการอาบน้ำ เช็ดตัวให้ตลอดทุกซอกทุกมุม หรือการจับตัวร่างกาย อารมณ์ความรู้สึกในระหว่างการเล่นจะเป็นความตื่นเต้น ไม่เข้าใจ นึกไม่ถึง เมื่อขยับคำถามลึกลงไปถึงความรู้สึกในแง่ที่เป็นความพอใจหรือไม่ ผู้หญิงมีความเห็นตรงกันว่า ถ้าเป็นแฟนหรือคนรักปฏิบัติกิจรณดังกล่าว พวกเขาจะพึงพอใจมากกว่า ลักษณะที่สองของคำตอบ พบว่า ผู้หญิงไม่ชอบขั้นตอนการมีเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะการสอดใส่ เพราะเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวด และหากฝ่ายชายใช้เวลาในขั้นตอนนี้ยาวนานมากเกินไป ผู้หญิงจะรู้สึกอึดอัดเป็นที่สุด

แน่นอนว่า ไม่ใช่ลูกค้าทุกคนจะปฏิบัติในเรื่องทางเพศในแง่มุมที่ดีในความรู้สึกของผู้หญิง ดังเช่นในกรณีของตา หลังการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้ารายแรก เธอได้พบกับลูกค้าที่เป็นชาวออสเตรเลียซึ่งมีที่พักประจำในจังหวัดเชียงใหม่ ตาเล่าว่า ในคืนเดียวลูกค้ามีเพศสัมพันธ์กับเธอถึงห้าครั้งด้วยกัน และในจำนวนห้าครั้ง มีสองครั้งที่เป็นการสอดใส่ทางทวารหนัก ซึ่งเธอรู้สึกเจ็บปวดมาก และคิดว่าเธอจะไม่มีวันไปกับลูกค้าคนแก่นี้เด็ดขาดไม่ว่าเขาจะจ่ายเงินให้เธอมากเพียงใดก็ตาม ตาอธิบายว่า เป็นเพราะเธอไม่รู้มุมมองหลังของลูกค้า เห็นเพียงแต่ว่าเป็นชายหนุ่มหน้าตาค่อนข้างดี และเธอก็อดคิดไม่ได้ว่า "หากได้ฟันคนหล่อสักครั้ง คงไม่เป็นไร"

การที่ลูกค้าดูแลเอาใจใส่ในเนื้อตัวร่างกายและความรู้สึกของผู้หญิงในบางระดับระหว่างการมีเพศสัมพันธ์นั้น ช่วยลดทอนความรู้สึกในเชิงลบต่อตัวผู้หญิงเอง เนื่องจากเธอไม่ได้รับการดูแลในแง่การปฏิบัติ และสร้างอารมณ์ในกิจกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับฝรั่ง เช่น การ ดูแลเนื้อตัวร่างกาย ผู้หญิงไม่ได้รับการเอาใจใส่จากผู้ชายไทยมาก่อน อย่างไรก็ตามประสบการณ์ในเชิงลบ ก็ย้ำเตือนให้ผู้หญิงเห็นถึงความเสี่ยงภัยที่เธออาจได้รับจากการขายบริการทางเพศอยู่ตลอดเวลา

ซึ่งระดับแรกของประสบการณ์ ผู้หญิงยังขาดทักษะในการต่อรอง การปฏิเสธ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษา แต่ประสบการณ์เลวร้ายจะค่อย ๆ สะสมให้ผู้หญิงรู้วิธีที่จะเผชิญหน้าในกรณีที่ลูกค้าแหกกฎเกณฑ์ในครั้งต่อไป

จะเห็นได้ว่า ผู้หญิงที่เริ่มต้นเข้าทำงานในบาร์เบียร์ใหม่ ๆ นั้น ไม่ได้มีความรู้สึกว่าจะต้องการ "จับฝรั่ง" ทันที แต่การปฏิบัติตัวเป็นการปฏิบัติอย่างยินยอมในการเป็น "วัตถุทางเพศ" ที่เอาเนื้อตัวร่างกายเพื่อแลกกับเงินตามเป้าหมายทางเศรษฐกิจที่ผู้หญิงตั้งใจไว้ จนกระทั่งผู้หญิงผ่านประสบการณ์ทั้งดีและร้ายในความรู้สึกของเธอ ผู้หญิงจึงค่อย ๆ เรียนรู้ว่าการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าฝรั่งนั้นมีโอกาสในการขยายความสัมพันธ์ต่อไปในอนาคตได้

ครั้งแรกของจอม

ลูกค้าไม่ได้มีภาพเป็น "เจ้าชาย" ตามความรู้สึกของผู้หญิงบาร์เบียร์เสมอไป ความอ่อนด้อยในทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ และการขาดประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า นับเป็นภาวะแรกๆ ที่ผู้หญิงต้องเผชิญ บ่อยครั้งผู้หญิงมักตกอยู่ในฝ่ายที่โอนอ่อนผ่อนตามต่อสถานการณ์ โดยเปิดให้ลูกค้าเป็นฝ่ายรุกเสียมากกว่า ดังเช่นช่วงการเจรจาระหว่างลูกค้านายหนึ่งกับจอม สาวเหนือวัยยี่สิบปีเศษ แม้จอมจะเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายไทยมาแล้วสองคน แต่เป็นการคบกันในฐานะ "แฟนหนุ่ม" เท่านั้น ไม่ถึงขนาดที่สร้างครอบครัว มีภาวะผูกพันในเรื่องลูก ระหว่างที่เธอมาทำงาน เธอตั้งใจในตอนแรกว่าจะมานั่งเอาดีโดยไม่ขายบริการทางเพศ และยินดีที่จะไม่รับเงินเดือน แต่แล้ววันหนึ่งประสบการณ์การขายบริการทางเพศก็มาถึง

ระหว่างที่ผู้ศึกษากับจอมนั่งสนทนากันที่โต๊ะริมทางเดินหน้าบาร์ จอมกระซิบบอกว่าเธอรู้สึกขนลุกที่ถูกชายตะวันตกวัยสามสิบเศษสวมเสื้อสีขาวแขนยาวจ้องมอง วันนั้นจอมสวมเสื้อแขนกุดสีขาวกับกางเกงขายาวสีดำ ปล่อยผมยาววกลงหลัง เธอย้ายที่นั่งไปบริเวณเก้าอี้ติดเคาน์เตอร์ ช่วงขณะหนึ่งชายหนุ่มเดินเข้าไปหา เลิกที่นั่งถัดจากจอม และเลี้ยงดื่มเธอ ระหว่างที่ทั้งคู่นั่งด้วยกัน ฝรั่งนายนั้นเรียกแคชเชียร์ให้ช่วยเป็นล่ามหลังจากที่พยายามกระซิบหลายประโยค แต่ไม่ได้รับคำตอบใด ๆ นอกจากรอยยิ้มเคอะเขินของจอม ฝรั่งถามแคชเชียร์ว่า "How much?" แคชเชียร์ตอบกลับไปว่า "For bar 200 ,for her up to you" แคชเชียร์แปลความให้จอมฟัง เธอทำหน้าที่ช็อคตกใจ ฝ่ายชายยังคงย้ำคำถามเดิมจนกระทั่งแคชเชียร์แสดงกิริยารำคาญและบอกว่า "How much you can pay ?" ฝ่ายชายตอบว่า "All night 1000" จอมพูดขึ้นว่า "ถึงเช้าเลยหรือแค่หกโมงเช้าได้ไหม" ฝ่ายชายบอกว่าหากอยู่แค่หกโมงเช้า เขาจะจ่ายเพียง 800 บาท จอมทำหน้าไม่ถูก รำพึงว่าจะไปดีไหม ระหว่างนี้เอง พนักงานภายในเคาน์เตอร์ที่ทำหน้ายิ้มแฉ่งอีกนางหนึ่งเข้ามาถามชายหนุ่มถึงที่พักของเขาว่าพักที่ไหน ชายหนุ่มยื่นนามบัตรของโรงแรมระดับห้า

ดาวแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ เธอจึงพูดกับจอมว่า “พักโรงแรมดิเนะ ดูแลเขาดี ๆ เกอะ แล้วจะสบาย ได้เงินเป็นก้อน อยู่กับผู้ชายไทยมีหรือจะได้ ถ้าเป็นพี่ไม่คิดมากหรอก แผล็บเดียวก็เข้าแล้ว” ช่วงนี้เองจอมรำพึงขึ้นมาว่า “ไปก็ไป เราไม่ใช่สาวบริสุทธิ์นี่”

กระบวนการเจรจายังคงดำเนินต่อไปผ่านแคชเชียร์ที่ทำหน้าที่เป็นล่าม

ฝ่ายชาย : *I want to kiss her too, is she o.k.?*

จอม : จูบปากด้วยเหรออ จูบแล้วกินอนไซไหม

ฝ่ายชาย : *No not just kiss ,have a little sex .*

จอม : มีเซ็กส์ด้วยเหรออ

ฝ่ายชาย : *I want to make love too.*

จอม : มันจะทำทุกอย่างเลย

ฝ่ายชายพูดประโยคสุดท้ายก่อนเดินไปเข้าห้องน้ำว่า “let her think” ระหว่างนั้นจอมอยู่ในภาวะที่อึ้งทามกลางการบอกข้อมูลถึงความโชคดีที่อาจเป็นของเธอจากพนักงานในเคาน์เตอร์ เมื่อชายหนุ่มกลับมาเขาถามว่าตกลงหรือไม่ เธอยังคงนั่งนิ่ง ชั่วครู่ชายหนุ่มส่ายหัวและทำหน้าที่เช็ดบอกว่า “*I think she is not interesting ,she is too shy.*” และหันไปพูดกับจอมว่า “Sorry”

จอมพูดขึ้นว่า “มันไม่เอาแล้วไซ้ไหม” สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปอีกแบบหนึ่ง แบบที่มีนัยยะแห่งความผิดหวังบ่งบอกอยู่บ้าง ชายหนุ่มโบกมือขอบคุณล่าม และหันมาเจรจากับหญิงสาวด้วยตนเอง จอมไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ เธอก็มหันหน้าครุ่นคิดและในที่สุดเธอก็ตกลงไป ฝ่ายชายเรียกเก็บเงินและหันมาให้ล่ามช่วยทำหน้าที่อีกครั้งก่อนกุมมือหญิงสาวออกไปจากร้านว่า “*Tell her I will take care her and make her happy.*”

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า ในการเจรจาระหว่างผู้หญิงกับลูกค้าในเรื่องการซื้อขายบริการทางเพศ เป็นเรื่องของผู้หญิง โดยที่ทางบาร์ไม่มีบทบาทเข้าไปเกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้ ผู้หญิงที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์การต่อรองดังกล่าว จะเสียเปรียบและตกเป็นฝ่ายรับในสถานการณ์เช่นนี้ นับตั้งแต่การกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติในเรื่องเพศ การกำหนดเรื่องราคา รวมทั้งการซื้อช่วงเวลาของผู้หญิงด้วย แม้ว่าในกรณีของจอม เธออาจจะยังไม่ได้ตั้งใจออกไปขายบริการทางเพศกับลูกค้ารายนี้ แต่เมื่อบรรยากาศในการรุกของลูกค้าเริ่มเล้าเข้ามา ประกอบกับการเข้าไปมีบทบาทของเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ ที่ช่วยในการสื่อสารและยังทำหน้าที่ตอกย้ำค่านิยมเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างผู้ชายไทยและลูกค้าฝรั่ง ผสมกับการคิดในเรื่องพรหมจรรย์ที่เธออุทานออกมา ทำให้สถานการณ์ขมวดตัวเข้าและนำไปสู่การตัดสินใจออกไปกับลูกค้า โดยที่เธอตกเป็นฝ่ายรองรับตลอดทุกขั้นตอนของสถานการณ์

วันรุ่งขึ้น ผู้ศึกษาถามเธอถึงการตัดสินใจไปกับลูกค้าเมื่อค้าคืนที่ผ่านมา เธอตอบว่า “อยากรู้ว่าไปกับแขกเป็นยังไง... มันเซ็กซี่จัดจะตาย เมื่อคืนหลบไปอยู่ในห้องน้ำตั้งหลายหน กลัวและก็ขยะเขยงด้วย” บทเรียนในการขายบริการทางเพศครั้งแรกของจอมผ่านพ้นไป วันถัด ๆ มา เธอเริ่มใส่เสื้อและกางเกงสีดำทั้งชุด แต่งหน้าเข้มขึ้นเมื่อผู้ศึกษาทักทายเธอในเรื่องนี้เธอทำท่าอึ้งอาย จอมเข้านั่งในกลุ่มพูดคุยของพี่ ๆ ในบาร์ และมีลูกค้าเข้ามาเลี้ยงดื่มเธอประปราย เธอยังคงตั้งเครื่องดื่มเป็นน้ำอัดลมหรือน้ำผลไม้

จอมเริ่มยิ้มแย้มและพูดคุยกับลูกค้าฝรั่งที่พูดภาษาไทยได้ สำหรับรายที่พูดไทยไม่ได้เธอเลือกใช้วิธีการเล่นเกมสล็อต เป็นสื่อกลางระหว่างเธอกับลูกค้า บางวันเธอได้รับการเลี้ยงดื่มจากลูกค้า 2-3 ดื่ม บางวันไม่ได้ดื่มเลย ครั้งหนึ่งเธอเคยได้ทิปจากลูกค้า 1000 บาท เนื่องจากลูกค้าคนดังกล่าวมานั่งดื่มกับเธอสองวันติดกัน และสัญญากับเธอว่าวันถัดมาจะพาเธอไปรับประทานอาหารเย็น แต่เนื่องจากเขาติดธุระต้องไปต่างจังหวัด จึงให้เงินเธอเป็นการปลอบใจ

จากการสังเกตของผู้ศึกษาและคำบอกเล่าของหญิงสาวที่เพิ่งใช้ชีวิตในการเป็นหญิงบาร์เบียร์ในช่วงแรกนั้นพบว่าผู้หญิงยังสับสนในความคิดของตนเองต่อบทบาทใหม่ในฐานะที่เป็นสาวบาร์เบียร์ซึ่งต้องทำหน้าที่ให้บริการผู้ชาย และชักจูงสถานการณ์ไปสู่การขายบริการทางเพศ นอกจากนี้ยังขาดทักษะการแสดงออกในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวต่างประเทศ ตลอดจนยังไม่มีความสามารถในการใช้ภาษา รวมถึงยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับตัวลูกค้า ทำให้ผู้หญิงไม่สามารถประเมินสถานการณ์ของคู่ปฏิสัมพันธ์ได้ เธอจึงมักเป็นผู้ถูกเลือกจากลูกค้าเสียมากกว่าที่จะเป็นฝ่ายเข้าหา และปล่อยให้ลูกค้าเป็นฝ่ายกำหนดในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ผู้หญิงจะได้ดื่มจากลูกค้าต่อเมื่อฝ่ายชายเอ่ยปากก่อน หรือการรอให้ฝ่ายชายเสนอในเรื่องการเปย์บาร์ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้หญิงผ่านบทเรียนบทแรกในการออกไปกับลูกค้าเพื่อขายบริการทางเพศ พวกเขาจะผ่านความรู้สึกกลัว ตื่นเต้น ต่อประสบการณ์ในการค้าประเวณีและค่อย ๆ สะสมความรู้ในการประเมินลูกค้า ทักษะในเรื่องภาษาและการจัดวางตัวตนต่อไป

3. การปรุงแต่งตัวตน เสริมสร้างทักษะ และการปรับอารมณ์ของผู้หญิง

นอกเหนือจากการปรับความคิดให้ยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขายแล้ว ผู้หญิงที่อยู่ในช่วงเริ่มต้นในการทำงานบาร์เบียร์ยังต้องเรียนรู้จักการปรุงแต่งตัวตน นับตั้งแต่เรื่องการแต่งกาย กิริยาท่าทาง และทักษะด้านต่าง ๆ ตลอดรวมถึงการปรับอารมณ์ของตนเองในระหว่างการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า

การสร้างภาพลักษณ์ภายนอก

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่สาม ถึงรูปลักษณะภายนอกของผู้หญิงว่า เรื่องความสวยงามของใบหน้าไม่ได้เป็นเกณฑ์สำคัญในการคัดเลือกผู้หญิงเข้าทำงานในบาร์เบียร์ แต่กระนั้นก็ตามความเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์มีความโดดเด่นอยู่ที่รูปร่างดังที่เจ้าของบาร์เบียร์บอกไว้ว่า หากเป็นผู้หญิงตัวเล็กค่อนข้างได้เปรียบมากกว่าผู้หญิงตัวใหญ่ หรือผู้หญิงท้วม ภาพภายนอกที่โดดเด่นของผู้หญิงบาร์เบียร์คือ ผู้หญิงที่รูปร่างเล็ก ไข่ผมยาว ผิวสีแทน แน่นนอนว่าผู้หญิงที่เริ่มต้นทำงาน อาจไม่มีองค์ประกอบเหล่านี้ตามภาพลักษณ์ดังกล่าว แต่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนปรุงแต่งขึ้นได้ทั้งสิ้น

ผู้หญิงจะให้ความใส่ใจในการสร้างภาพลักษณ์ภายนอกของตนอย่างละเอียดละออ โดยการปรุงแต่ง ปรับตัวตนจากพื้นฐานเดิม จนกระทั่งถึงการเปลี่ยนแปลงแต่งเติมเพื่อให้ดูเป็นคนใหม่ การดูแลเนื้อตัวร่างกายเหล่านี้ ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการเลียนแบบเพื่อนร่วมงาน ผสมผสานกับบรรณนิยมและรายได้ที่มีอยู่ในช่วงเวลานั้น ๆ

การปรุงแต่งกลิ่นตัว ทันทีที่ผู้หญิงก้าวเข้าสู่ช่วงเวลาทำงานในบาร์เบียร์ พวกเขาจะให้ความสำคัญกับกลิ่นหอมของเนื้อตัว เสื้อผ้าและกลิ่นปากมากที่สุด หลายคนมีน้ำหอมติดกระเป๋าและพร้อมที่จะหยิบขึ้นมาฉีดทุกครั้งก่อนที่จะออกไปกับลูกค้า การเลือกยี่ห้อน้ำหอม ในช่วงแรกของการทำงาน ผู้หญิงมักซื้อน้ำหอมราคาถูกในกลิ่นที่ตนเองพึงพอใจเนื่องจากมีเงินทองจำกัด บางคนมักจะแอบจดจำยี่ห้อน้ำหอมราคาแพงของเพื่อนร่วมงานบางคนที่มีลูกค้าชาวต่างประเทศซื้อเป็นของกำนัลให้ก่อนเดินทางกลับ ต่อเมื่อตนเองมีรายได้มากพอหรือโชคได้เงินพิเศษจากลูกค้า ก็จะลงทุนซื้อน้ำหอมต่างประเทศที่มีสนนราคานับพันบาทมาใช้ ในเรื่องการระมัดระวังเกี่ยวกับกลิ่นปาก เกือบทุกคนมีลูกอม หมากฝรั่ง เพื่อดับกลิ่นปาก และบ้วนปากทุกครั้งภายหลังการรับประทานอาหารเช้าในบาร์ก่อนที่จะไปต้อนรับลูกค้า บางคนพิถีพิถันในเรื่องกลิ่นหอมของเสื้อผ้า โดยการเลือกซักผ้าและใช้น้ำยาปรับผ้านุ่มแช่เสื้อผ้าของเธอเป็นเวลานานหลายชั่วโมงด้วยความเชื่อว่าเสื้อผ้าจะมีกลิ่นหอมติดทนนาน

การใช้เครื่องสำอางค์ ผู้หญิงทุกคนมีกระเป๋าเครื่องสำอางค์ไว้ติดตัว ซึ่งประกอบด้วย แป้งผัดหน้า ดินสอเขียนคิ้ว อายแชร์โรด ลิปสติกหลากสี ในบางวันผู้หญิงที่เคยแต่งหน้าเข้มจัด เลือกแต่งหน้าแบบอ่อนให้ดูเป็นธรรมชาติ มีเพียงแป้งผัดหน้าและลิปสติกสีอ่อนเท่านั้น โดยให้เหตุผลว่า บ่อยครั้งที่เธอได้ลูกค้า เพราะแต่งหน้าเพียงเล็กน้อยเช่นนี้ เนื่องจากสะดุดตาและดูใสเป็นธรรมชาติ สำหรับผู้หญิงที่อยู่ในวัย 35 ปี ขึ้นไป มักมีร่องพื้นก่อนแต่งหน้า และเน้นการแต่งหน้าแบบเข้ม การเลือกซื้อเครื่องสำอางค์สำหรับผู้หญิงที่เริ่มทำงานใหม่ ๆ มักเป็นเครื่องสำอางค์ราคาถูกที่พบได้ตามห้างสรรพสินค้าหรือตลาด ต่อเมื่อมีรายได้จากการทำงาน ผู้หญิงจะเริ่มเรียน

รู้จักรุ่นพี่ที่ขายสินค้าเหล่านี้ในระบบผ่อนส่ง ซึ่งมีทั้งเครื่องสำอางค์ น้ำหอม และเสื้อผ้า ตลอดจนผ้าปูที่นอน ซึ่งยี่ห้อสินค้ามักเป็นของปลอมที่เลียนแบบยี่ห้อดัง จนกระทั่งเมื่อผู้หญิงมีรายได้เป็นกอบเป็นกำอย่างแท้จริง การเลือกยี่ห้อขึ้นอยู่กับรสนิยมส่วนบุคคล บางคนเลือกสินค้าต่างประเทศที่ขายตามเคาน์เตอร์ในห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ โดยเฉพาะเครื่องสำอางค์สำหรับบำรุงใบหน้าและผิวพรรณ ขณะที่บางคนเลือกใช้ยี่ห้อที่มีคุณภาพแต่เป็นสินค้าที่ผลิตในประเทศไทยซึ่งมีราคาถูกกว่า

การทำศัลยกรรมตกแต่งใบหน้า พบว่า มีความนิยมในกลุ่มผู้หญิงบาร์เบียร์ด้วยเช่นกัน ในกลุ่มศึกษามีผู้หญิงที่ทำศัลยกรรมเสริมจมูก สองคน และทำศัลยกรรมที่คางอีกด้วย ระหว่างที่ทำงานในบาร์เบียร์ ผู้ศึกษายังได้พบกับผู้หญิงที่ทำงานเกี่ยวข้องกับความงามมาเสนอแนะให้เจ้าของบาร์เบียร์ทำศัลยกรรมตกแต่งโหนกแก้ม โดยอธิบายว่า ลักษณะหน้าของสาวเหนือมักมีโหนกแก้มสูงทำให้ดูเหมือนผู้ชาย หากจะให้ดูงดงามแบบหญิงสาวแล้ว การทำศัลยกรรมปรับปรุงโหนกแก้มจะช่วยทำให้ใบหน้าของเธอดูอ่อนหวานมากขึ้น เจ้าของบาร์เบียร์ก็ให้ความสนใจกับคำแนะนำดังกล่าวแต่ยังไม่ได้ตกลงใจที่จะทำศัลยกรรม

การเลือกทรงผม ดูแลรูปร่าง ผิวพรรณ และเล็บมือ เล็บเท้า เมื่อถามผู้หญิงบาร์เบียร์ว่า จริงหรือที่ผู้หญิงรูปร่างผอมเล็ก ไร้ผมยาว ผิวสีแทน เป็นลักษณะที่โดดเด่นและเป็นที่ยอมรับของลูกค้า ผู้หญิงที่มีประสบการณ์มักเห็นตรงกันว่าเป็นความจริง พวกเธอเองก็เคยถามไถ่ในเรื่องนี้กับลูกค้าฝรั่งหลายครั้ง ได้คำตอบว่า ผู้หญิงฝรั่งรูปร่างใหญ่ อ้วนและดูไม่อ่อนหวานเหมือนผู้หญิงไทย ด้วยความเชื่อดังกล่าวที่ส่งต่อมาจากปากของรุ่นพี่ในที่ทำงาน ทำให้ผู้หญิงเกือบทุกคนมีความพยายามที่จะสร้างภาพลักษณ์ดังกล่าวแก่ตนเองบ้าง การควบคุมน้ำหนัก โดยใช้อาลลดความอ้วน เป็นความพยายามที่เห็นอยู่บ่อยครั้งในผู้หญิงที่ค่อนข้างท้วม การกินยาทำควบคู่ไปกับการอดอาหาร ซึ่งประสบความสำเร็จในบางช่วงเท่านั้น หลายคนผอมทันตาเห็น ในช่วงกลางวัน ยามที่ใบหน้าปราศจากเครื่องประทินโฉมจะเห็นชัดถึงความซบเซียว อิดโรยที่ปรากฏชัดเจนบริเวณขอบตา ขณะที่ยามค่ำคืน เครื่องสำอางค์และแสงไฟช่วยอำพรางความอิดโรยได้เป็นอย่างดี ผู้หญิงหลายคนทนไม่ไหวกับอาการแพ้ยาที่ทำให้พวกเธอคลื่นไส้ วิงเวียน เป็นอย่างมาก ในที่สุดการกินยาลดความอ้วนก็ยุติลง เหลือเพียงความอดทนรับประทานอาหารเช้าให้พอประทังชีวิต แทน จนกระทั่งปล่อยเนื้อตัวกลับมาท้วมจัดอีกครั้ง จึงหวนกลับไปยาลดความอ้วนใหม่

การรักษาหน้าอก และส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ผู้หญิงให้ความสำคัญ ดังที่ได้นำเสนอไปแล้วในบทที่สองว่า ผู้หญิงบาร์เบียร์เกือบทั้งหมดผ่านชีวิตการแต่งงานและมีลูกมาแล้ว ทำให้เนื้อตัว ร่างกายของเธอมีความเปลี่ยนแปลง เช่น หน้าท้องลาย ก้นลาย

หน้าอกหย่อนยานจากการให้นมลูก สีของหัวนมมีลักษณะดำคล้ำ เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้หญิงใส่ใจ ทั้งสิ้น การใช้ครีมบำรุงผิวพรรณแก้ท้องลาย ก้นลาย ตลอดจนการนวดหน้าอก เป็นการดูแลที่ผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในการทำงานให้ความสำคัญ โดยเฉพาะในกลุ่มของผู้หญิงที่มีอายุตั้งแต่ 35 ปี เป็นต้นไป หลายคนจะมีเคล็ดลับส่วนตัวในการดูแลรักษาเรือนร่างของตน เช่น การรับประทานยาคุมกำเนิดเพื่อยืดเวลาให้หน้าอกยังเกิดความเต่งตึงต่อไป พร้อมกับการใช้ครีมนวดหน้าอก เป็นต้น

นอกเหนือจากเรือนร่าง ผู้หญิงทุกคนให้ความสำคัญกับทรงผม ส่วนใหญ่เลือกไว้ผมยาว และแน่นอนว่า ต้องเลือกใช้ยาสระผมที่มีกลิ่นหอม ผู้หญิงที่มีรายได้ดีจำนวนหนึ่งมักจะไปจัดแต่งทรงผมที่ร้านทำผมอาทิตย์ละสองสามครั้ง แต่ส่วนใหญ่จะดูแลทรงผมตนเอง โดยมากจะปล่อยผมยาวสลวยกลางหลังมากกว่าการรวบผมไว้ ผู้หญิงจำนวนหนึ่งมักมีการเปลี่ยนแปลงทรงผมอยู่เป็นประจำ เช่น ไปตัดผม ยัดผมให้เหยียดตรง เปลี่ยนสีผมเป็นสีต่าง ๆ โดยเฉพาะสีน้ำตาลอ่อน ซึ่งเชื่อว่าจะทำให้ใบหน้าดูอ่อนกว่าวัย แต่แทบจะไม่มีผู้หญิงคนไหนที่ไว้ผมยาวและไปตัดผมสั้นเลย การดูแลความสะอาดและสีของเล็บมือและเล็บเท้าเป็นความสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ผู้หญิงบางคนถือเป็นงานที่จะต้องเปลี่ยนสีเล็บทุกสองวันเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซากจำเจ ผู้หญิงที่มีประสบการณ์ส่วนใหญ่มักจะตื่นตัวในการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงตนเองให้สดใส และมีหลากหลายรูปแบบอยู่ตลอดเวลา แตกต่างจากผู้หญิงที่เริ่มมีประสบการณ์ในการทำงานซึ่งมักมีตัวตนที่หลากหลายน้อยกว่า การปรุงแต่งเหล่านี้ล้วนเป็นทักษะที่สามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ในการทำงาน

การเลือกใช้เสื้อผ้า รองเท้า และกระเป๋า

การเลือกใช้เสื้อผ้า รองเท้ามีลักษณะใกล้เคียงกับการแต่งหน้า และการทาสีเล็บ ตลอดจนการจัดแต่งทรงผม กล่าวคือ ต้องมีความหลากหลายรูปแบบ โดยมีสีประจำของเครื่องแต่งกายเป็นสีดำ ผู้หญิงจะแต่งกายอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับว่าในคืนนั้น ๆ พวกเขาต้องการนำเสนอตัวตนออกไปในลักษณะใด เช่น เป็นผู้หญิงเซ็กซี่ ผู้หญิงเรียบร้อยดูเป็นผู้ใหญ่ ผู้หญิงวัยรุ่น ผู้หญิงก้ำกั้น ผู้หญิงเปรี้ยว เป็นต้น เสื้อผ้าของพวกเขาจึงมีหลากหลายแบบ โดยส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ความเซ็กซี่ที่ตามแฟชั่น เช่น การใส่เสื้อสายเดี่ยว เสื้อไขว้สะตือ เสื้อเกาะอก ผู้หญิงมักเลือกเสื้อผ้าเป็นสีพื้นโดยเฉพาะสีดำ และการใส่กางเกงและกระโปรงมีปะปนกัน หากเป็นกางเกงค่อนข้างเน้นไปที่กางเกงรัดรูป ส่วนกระโปรงส่วนใหญ่จะเป็นกระโปรงสั้นปิดกันเพียงเล็กน้อย ขณะที่ผู้หญิงหลายคนก็มีรสนิยมเฉพาะและความเชื่อที่แตกต่างกันไป เช่น บางคนมีความเชื่อว่า เธอใส่เสื้อตัวนี้แล้วมักจะโชคได้ลูกค้าที่ดี เป็นต้น ผู้หญิงส่วนมากจะมีรองเท้าที่ใส่มาทำงานมากกว่าหนึ่งคู่ขึ้นไป โดยเลือกแต่งตามเสื้อผ้า และรองเท้าทุกคู่จะเป็นรองเท้าส้นสูง ซึ่งมีทั้งรองเท้าส้นสูงแบบผู้หญิง

และรองเท้าสั้นตึกตามแฟชั่น ส่วนการเลือกใช้กระเป๋าพบว่า ผู้หญิงมักใช้กระเป๋าใบเดิมแตกต่างจากรองเท้า คงเป็นเพราะกระเป๋ามีบทบาทน้อยในการปรุงแต่งภาพลักษณ์ของผู้หญิง แตกต่างจากรองเท้า เสื้อผ้า ที่อยู่ติดตัวผู้หญิงตลอดเวลา

ภาพลักษณ์ในเรื่องการแต่งกายที่กล่าวมานี้เป็นภาพส่วนใหญ่ของผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในการทำงาน ขณะที่ผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานยังไม่รู้จักที่จะเน้นเรือนร่าง แสดงความเช็กส์ที่ผ่านการแต่งกาย ผู้หญิงที่ทำงานครั้งแรก ๆ จะพยายามเลียนแบบการแต่งกายจากรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์มาก่อน เช่น การเลือกชุดที่เผยให้เห็นเนื้อตัว ไม่ว่าจะเป็นการเปลือยไหล่ การใส่เสื้อแขนกุด เสื้อสายเดี่ยว กระโปรงตัวสั้นขนาดปิดกันเพียงเล็กน้อย ตลอดรวมถึงสีเสื้อผ้ามักใช้สีดำเป็นส่วนใหญ่ ผู้หญิงหลายคนเพิ่งหัดใส่รองเท้าสั้นสูงเป็นครั้งแรก

ในลำดับแรกของการทำงานของผู้หญิงที่ไม่เคยมีประสบการณ์การคลุกคลีกับชีวิตกลางคืนมาก่อน มักจะแต่งเนื้อแต่งตัวตามความเคยชิน แม้พยายามจะเลือกเสื้อผ้าตัวที่คิดว่าดีที่สุด แต่ก็ดูเหมือนจะเป็นความเสียหายจนได้ ในครั้งแรก ๆ ผู้หญิงจะแต่งหน้าแบบอ่อน ๆ และค่อย ๆ เติมแต่งสีเข้มขึ้นเพื่อให้เป็นที่สะดุดตาเข้ากับแสงไฟในยามค่ำคืน การปรุงแต่งหน้าตา ทรงผม ตลอดจนเสื้อผ้าในช่วงต้น ๆ มักจะใช้ของเดิมที่เธอมีอยู่ ซึ่งค่อนข้างจำกัด

จากการสังเกตผู้หญิงที่เพิ่งจากบ้านในชนบทหรือก้าวเข้าสู่การทำงานในบาร์เบียร์ครั้งแรกแทบจะมีสมบัติติดตัวน้อยชิ้นมาก ส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าสองสามชุดที่เธอคิดว่าดีที่สุด ของใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงเท่านั้น จวบจนกระทั่งผู้หญิงเริ่มมีรายได้จากการทำงาน เงินจำนวนแรกจะถูกนำไปใช้จ่ายเพื่อปรุงแต่งตนเองให้เข้ากับสถานที่ทำงานใหม่ และกันเงินจำนวนหนึ่งไว้สำหรับจ่ายค่าที่พัก หากเธอไม่ได้พักอยู่กับเพื่อนฝูงหรือคนรู้จัก ผู้หญิงจะเช่าห้องพักที่ใกล้กับบาร์เบียร์สามารถเดินเท้ามาถึงได้ ราคาห้องพักส่วนใหญ่ตกราวเดือนละ 800-1200 บาท และในช่วงถัดไปจึงเก็บเงินเพื่อส่งกลับไปให้ครอบครัว

การปรุงแต่งกิริยาท่าทางและการปรับอารมณ์ของผู้หญิง

เรื่องการปรุงแต่งกิริยาท่าทางหรือจริตในการวางตัวต่อหน้าลูกค้า เป็นความยากลำบากอีกขั้นตอนหนึ่งในการทำงาน ผู้หญิงที่ยังอยู่ในช่วงการปรับตัว มักจะขัดเขินในการจัดวางกิริยาท่าทางเวลาที่เธอนั่งดื่มกับลูกค้า บางคนนั่งตัวแข็ง เอามือทั้งสองวางไว้บนตัก ทอดสายตาไปจับจ้องอยู่ที่การเคลื่อนไหวของผู้คนในบาร์ นาน ๆ ครั้งจึงหันมาสบตาส่งยิ้มให้กับลูกค้าของเธอและยกแก้วขึ้นชนดื่ม ช่วงเวลานี้นับเป็นความอึดอัดใจสำหรับผู้หญิงเป็นอย่างมาก

จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานในช่วงแรกมักจะแสดงออกตามลักษณะตัวตนเดิม และมีความรู้สึกต่อสถานการณ์และคู่ปฏิสัมพันธ์ตามวิถีเดิมที่ตนคุ้นเคย การเข้ามาปรากฏตัวอยู่ในสถานการณ์ใหม่ที่ผู้หญิงอยู่อย่างเต็มอกว่ามีเป้าหมายเพื่อให้ได้เงินจากลูกค้าผู้ชาย ทำให้การแสดงออกของผู้หญิงมีลักษณะร่วมคือการโอนอ่อนผ่อนตามความต้องการของลูกค้า เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างในเชิงได้เปรียบเสียเปรียบของผู้หญิงแต่ละคนที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน ทั้งในแง่รูปร่างหน้าตา วัย และความเป็นชาติพันธุ์ ในส่วนนี้จึงเลือกนำเสนอเรื่องราวของผู้หญิง 2 คน ได้แก่ ก้อยและเมย์

ก้อย อยู่ในวัย 20 ปีเศษ ขณะที่เมย์อยู่ในวัย 30 ปีเศษ ทั้งคู่ผ่านการมีสามีและลูกมาแล้ว แม้ทั้งคู่จะเพิ่งเริ่มต้นชีวิตการทำงานบาร์เบียร์ในเวลาใกล้เคียงกัน แต่ก้อยเป็นฝ่ายได้เปรียบ ทั้งในแง่ของรูปร่าง หน้าตา ตลอดจนวัย ตามภาพลักษณ์ที่เป็นที่ต้องการของลูกค้าชาวตะวันตก ขณะที่เมย์ มีความด้อยกว่า แม้ว่าเธอจะไว้ผมยาวกลางหลัง แต่รูปร่างของเมย์มีโครงร่างที่ใหญ่ ท้วมและตัวค่อนข้างเตี้ย ใบหน้ามีฝ้าจากการกรำแดดกลางไร่นา หน้าซำเธอยังเป็นคนที่เก็บตัว ค่อนข้างเงียบขรึม เนื่องจากเธอพูดภาษาไทยไม่ค่อยได้ เพราะเธอเกิดและเติบโตมาในสังคมของชาวสิชู เมย์จึงมีเพียงรอยยิ้มอย่างเอียงอายและดวงตาหมองเศร้า ขณะที่ก้อยเต็มไปด้วยความสดใส พื้นฐานเหล่านี้ทำให้โอกาสของทั้งคู่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานที่ส่วนมากเป็นคนพื้นราบ และการเข้าถึงลูกค้า

ผู้หญิงที่ชื่อก้อย

ก้อยเพิ่งเข้ามาทำงานในบาร์เบียร์ได้หนึ่งสัปดาห์เล่าประสบการณ์ของเธอว่า “มาทำงานวันแรกก็เจอฝรั่งคนหนึ่ง เขามากับเพื่อน เพื่อนเขาจับพินิดอยู่ ส่วนใหญ่เขาจะมาเล่นสไนก์เกอร์ บางทีก็มาตั้งแต่สามทุ่มจนถึงตีสาม คืนแรก ๆ เขาเลี้ยงดื่มหนูประมาณสิบตี้ม และจะให้ทิปทุกครั้ง ๆ ละ 200-300 บาท เขาดูหนูอยู่อาทิตย์หนึ่งถึงได้ชวนไปด้วย”

ก้อยพูดความในใจของเธอว่า “เจอฝรั่งก็ตื่นตื่นนะ เพราะพูดภาษาอังกฤษก็ไม่ได้ ได้แต่ใช้ภาษาใบ้ แล้วก็ยิ้มเอา หนูไม่รู้ว่าจะให้เขาเลี้ยงตี้มยังไง พวกพี่บางคนเขาก็ช่วยพูดให้ หนูเห็นพี่เขาได้ตี้มกัน เขากล้าพูดกับแขกว่า เขาจะไปกับแขก หนูไม่รู้ว่าเขาพูดยังไง แต่หนูก็ไม่กล้าถามเขาหรอก ส่วนใหญ่แขกที่หนูนั่งด้วย เขาจะเลี้ยงตี้มหนูเอง เขาก็จะทำมือว่าตี้มมัย หนูก็ไปส่งตี้ม”

คำบอกเล่าของก้อยตรงกับกรสังเกตของผู้ศึกษา เมื่อนิด เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ของก้อยก็มักมือเรียกเธอเข้าไปนั่งคุยกับชายหนุ่มชาวตะวันตกหน้าตาหล่อเหลานายหนึ่ง ก้อยเลือกที่นั่งคนละฝั่งกับลูกค้า เธอไม่ได้หันไปมองลูกค้าโดยตรง สีหน้าของเธอดูเรียบเฉย ทอดสายตาดูผู้คนที่ขลุกไขว่อยู่หน้าร้าน ระหว่างนั้นชายหนุ่มจ้องสำรวจวงหน้าของเธออยู่ตลอดเวลา นาน ๆ ครั้ง

ก้อยจะหันไปสบตาและส่งยิ้มให้บ้าง ในที่สุดชายหนุ่มถามเธอว่าจะดื่มอะไร เธอจึงลุกเดินไปสั่งเครื่องดื่มที่เคาน์เตอร์สำหรับตัวเธอเอง เธอมีส่วนร่วมอยู่ในวงสนทนาในฐานะที่เป็นผู้ฟังเท่านั้น

การทำงานในสัปดาห์แรกของก้อยเป็นระยะเวลาที่เธอรู้สึกอึดอัดใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนแรก คือการเข้าหาลูกค้า ช่วงนี้ผู้หญิงมักจะได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ บางคนของเธอเริ่มคุ้นเคยด้วยบ้างเพื่อเปิดโอกาสให้ “เด็กใหม่” ได้รู้จักกับลูกค้า ระดับการช่วยเหลือบางครั้งเป็นการดึงเด็กใหม่เข้าไปร่วมโต๊ะ และแนะนำให้ลูกค้าเลี้ยงดื่มเด็กใหม่บ้าง บางกรณีลูกค้าของผู้หญิงรุ่นพี่มาที่บาร์พร้อมกันหลายคน เพื่อนร่วมงานก็จะแนะนำคนที่เหลือให้เด็กใหม่เข้าไปนั่งด้วย แต่น้อยครั้งที่ผู้หญิงที่มาทำงานในช่วงแรกจะเป็นฝ่ายเข้าไปนั่งกับลูกค้าด้วยตนเอง การได้เข้าไปนั่งกับลูกค้ารายแรก ๆ มักจะเกิดจากการที่ลูกค้าส่งสายตา รอยยิ้มหรือกิริยาท่าทางบางอย่างเพื่อเรียกให้เธอเข้าไปนั่งด้วย ผู้หญิงจึงก้าวเข้าไปนั่งเผชิญหน้ากับลูกค้า

การเข้าถึงลูกค้าในขั้นตอนแรกนี้ ผู้หญิงมีความสับสนอยู่อย่างน้อยสองประเด็นด้วยกัน ได้แก่ ประเด็นแรก คือ ความสับสนในการเป็นฝ่ายเข้าไปหาผู้ชาย แม้ว่าเธอจะผ่านการตัดสินใจก้าวเข้าสู่การขายบริการทางเพศก็ตาม แต่เธอก็ยังรู้สึกกระอักกระอ่วนใจที่จะเป็นฝ่ายเข้าหาลูกค้า ซึ่งมีนัยยะของการเป็นผู้เสนอตัวเพื่อให้ผู้ชายสนใจ ประเด็นที่สอง ผู้หญิงยังไม่รู้จักลูกค้าและเพื่อนร่วมงานของเธอเพียงพอ เธอไม่แน่ใจว่าลูกค้าที่เข้ามาในบาร์เบียร์เป็นแขกประจำของผู้หญิงคนใดในร้านหรือไม่ เธอเกรงว่าหากพรอดพรอดเข้าไปหาลูกค้าอาจเกิดปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องความไม่คุ้นเคยกับชาวต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการสื่อสารที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งนับเป็นปัญหาพื้นฐานของผู้หญิงทุกคนที่เข้ามาทำงานบริการกับชาวต่างประเทศเป็นครั้งแรก

อย่างไรก็ตาม รูปร่าง หน้าตาและภาพลักษณ์ของผู้หญิงในการแสดงออกช่วงแรกของการทำงาน ยังมีลักษณะที่ผูกติดอยู่กับตัวตนเดิม ไม่ค่อยได้มีการปรุงแต่งกิริยาท่าทาง และการแต่งกายมากนัก และมักเป็นที่กล่าวขานกันในวงการบาร์เบียร์ว่า รสนิยมในเรื่องผู้หญิงของชาวตะวันตกมักจะชอบผู้หญิงรูปร่างเล็ก ไขมันยวบและมีผิวสีแทน เนื่องจากเป็นลักษณะที่ตรงข้ามกับผู้หญิงตะวันตก

บุคลิกของก้อยตรงกับลักษณะที่กล่าวมาเช่นกัน เพียงแต่เธอไขมันสันค้ำยเด็กมีขมขม ปลายหญิงสาวมีรูปร่างเล็ก เรือนร่างของเธอไม่ได้บ่งบอกเลยว่าเธอผ่านการมีลูกมาแล้วหนึ่งคน ใบหน้าและดวงตาที่คมเข้มถูกแต่งแต้มด้วยแป้งและริมฝีปากถูกบรรจงวาดด้วยลิปสติกสีอ่อน เธอสวมชุดกระโปรงเอี๊ยมที่ทำจากผ้ายีนส์ยาวปิดหัวเข่ามีเสื้อแขนกุดสีขาวอยู่ภายใน สวมถุงเท้าและรองเท้าที่มีลักษณะคล้ายรองเท้าผ้าใบคู่โต

นอกเหนือจากรูปร่าง หน้าตาของผู้หญิงจะเป็นจุดดึงดูดของลูกค้าแล้ว ความเป็น "เด็กหน้าใหม่" ในบาร์เบียร์ก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้ลูกค้าให้ความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกค้าประจำของบาร์เบียร์ ดังเช่นป๊อง หนึ่งในสองของหุ่นส่วนจัสมินบาร์บอกกับนักศึกษาว่า "ลูกค้าบางคนมาประจำเห็นแต่ผู้หญิงหน้าเดิม ๆ พอมาเจอเด็กใหม่ ก็อึ้ง เด็กใหม่ เกิดความสนใจขึ้นมา บางครั้งก็เด็กใหม่จริง ๆ ไม่เคยทำบาร์มาก่อน บางทีก็เป็นเด็กเก่าจากบาร์อื่นมาทำงานที่บาร์เราก็กลายเป็นเด็กใหม่ ผู้หญิงก็เหมือนกัน ลูกค้าบางคนมาทุกปีแต่เด็กเพิ่งมาเจอปีนี้ก็อึ้ง เป็นลูกค้าหน้าใหม่ ก็หมุนเวียนกันไปแบบนี้"

คำบอกเล่าของหุ่นส่วนจัสมินบาร์ สะท้อนให้เห็นว่า การหมุนเวียนเปลี่ยนสถานที่ทำงานของผู้หญิงบาร์เบียร์เป็นภาวะปกติที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ การเปลี่ยนสถานที่สร้างความเป็น "เด็กใหม่" ให้กับลูกค้าอาจ แต่ผู้คลุกคลีอยู่ในแวดวงบาร์เบียร์ต่างรู้ดีถึงการหมุนเวียนในลักษณะนี้เป็นอย่างดี

ประสบการณ์ช่วงต้น ๆ ในการเข้าถึงลูกค้าของผู้หญิงที่มาทำงานในบาร์เบียร์ครั้งแรกมักจะเกิดขึ้นจากการที่ลูกค้าเป็นฝ่ายเลือกเธอเข้าไปนั่งด้วย แต่การที่จะตัดสินใจออกไปขายบริการทางเพศครั้งแรกขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของผู้หญิงอีกครั้ง เช่น ในกรณีของก้อย เธอเล่าว่ามาทำงานวันแรก ๆ มีลูกค้าอายุ 44 ปี มาเลี้ยงตีมเธอและชวนเธอให้ไปเที่ยวด้วยหนึ่งสัปดาห์ โดยจะจ่ายค่าบาร์และค่าตอบแทนให้เธอวันละ 1000 บาท แต่เธอไม่ตกลง "มาถึงวันแรก มีคนแถมมาชวนหนูไป เขาบอกว่าจะเอาไปเป็นอาทิตย์เลยแต่หนูไม่ไป เพราะ แก่ อายุตั้ง 44 ปี หนูไม่ชอบคนแก่ ยังทำใจไม่ได้ แก่มากก็ไม่ไหว มันรู้สึกยังงี้ไม่รู้"

อาจกล่าวได้ว่า "ความหนุ่มหรือความแก่" เป็นภาวะที่ถูกสร้างขึ้นตามการให้ความหมายของแต่ละคน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนปีของอายุแต่ต้องเทียบเคียงกับตัวผู้หญิง พ่อแม่ ญาติพี่น้องของผู้หญิงด้วย ผู้ศึกษาถามก้อยว่า เกณฑ์ในการตัดสินใจว่าลูกค้าแก่นั้น อยู่ที่ตัวเลขอายุเท่าใด เธอบอกว่าหากอายุ 40 ปี ขึ้นไปเธอก็ถือว่าแก่แล้ว เพราะพ่อของเธอก็อยู่ในวัยประมาณเดียวกันนี้

ช่วงแรกในการใช้ชีวิตเป็นสาวบาร์เบียร์นั้น ผู้หญิงจะตัดสินใจในการเลือกไปกับลูกค้าโดยใช้เกณฑ์ที่เธอพอใจไม่ว่าจะเป็นเรื่องวัย รูปร่างหน้าตาหรือการปฏิบัติต่อกันระหว่างที่นั่งสนทนาด้วย เช่น ผู้หญิงบางคนไม่ชอบผู้ชายรูปร่างอ้วนมาก ไม่ชอบผู้ชายหัวล้าน ไม่ชอบผู้ชายที่จับเนื้อตัวของเธอรหว่างที่นั่งสนทนาอยู่ด้วย เป็นต้น การมองผู้ชายในช่วงต้นนี้ยังผูกติดอยู่กับความคิดในการมองผู้ชายที่อยู่นอกบริบทการค้าประเวณี ประกอบกับเงื่อนไขการทำงานในบาร์เบียร์ไม่มีกฎเกณฑ์บังคับให้ผู้หญิงต้องออกไปกับลูกค้าทุกคนที่เสนอค่าตอบแทนให้ ดังนั้นถึงแม้ว่าในระยะแรกผู้หญิงยังไม่มีโอกาสเข้าถึงลูกค้าในฐานะที่เป็นฝ่ายเลือกลูกค้าที่จะเข้าไปนั่งบริการด้วยตัวเธอ

เอง แต่ในขั้นตอนการออกไปกับลูกค้านอกบาร์เบียร์ ผู้หญิงยังมีโอกาสตัดสินใจในบางระดับว่าเธอจะไปหรือไม่

หลังจากที่ผู้หญิงได้เข้าสู่บทเรียนแรกในการเข้าไปนั่งสนทนากับลูกค้าชาวต่างประเทศ เธอยังต้องเจอปัญหาระหว่างการเผชิญหน้ากับลูกค้าอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดขัดในเรื่องการใช้ภาษา ลูกค้าบางกลุ่มที่ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทยช่วงเวลาหนึ่งสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้บ้าง บางกลุ่มใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักเท่านั้น ส่วนบางกลุ่มใช้ภาษาอื่น ๆ เช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน เป็นต้น ระยะแรกในการทำงาน ผู้หญิงจะพึงพอใจที่พบลูกค้าชาวตะวันตกที่พูดภาษาไทยได้บ้าง เพราะปัญหาในการสื่อสารจะได้ลดน้อยลง แต่กระนั้นผู้หญิงก็ยังเผชิญปัญหาในการจัดวางทิศทางท่าทางระหว่างที่นั่งกับลูกค้า การเลือกสิ่งเครื่องดื่มให้กับตนเอง การเอาอกเอาใจลูกค้า ตลอดจนการสนทนา

ก้อยได้พบปะลูกค้าคนหนึ่งที่เราเรียกเขาว่า "คุณเค" เขามีรูปร่างสูงใหญ่ และหน้าตาหล่อเหลาตามแบบชาวตะวันตก มักจะแต่งตัวสุภาพ เรียบร้อย สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวกับกางเกงสแล็ค ชายหนุ่มมีโทรศัพท์มือถือ และมักจะมานั่งดื่มที่บาร์แห่งนี้กับเพื่อนผิวสีเข้มนายหนึ่ง ชายหนุ่มเป็นฝ่ายแสดงความสนใจในตัวของก้อยก่อน โดยส่งสายตา และรอยยิ้มให้เธอ ตลอดจนฝากบอกรินิด เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ให้ชักชวนเธอมานั่งดื่มด้วย ก้อยรู้จักเรื่องราวของเขาเพียงแค่ว่าเขาเป็นชาวออสเตรเลียที่อยู่กรุงเทพฯมาหลายเดือน พูดภาษาไทยพอได้บ้าง หลังจากที่นิตแนะนำคุณเคให้เธอได้รู้จัก เธอมักจะเข้าไปนั่งกับเขาเกือบทุกคืนเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ตลอดช่วงเวลานั้น เธอจะได้ดื่มกับเขาคืนหนึ่ง ๆ ราว 7-10 ดื่ม ช่วงเวลานั้นคุณเคจะออกไปเล่นสไนก์เกอร์เป็นประจำ บางครั้งก็สนทนากับเพื่อนชายของเขาที่มาด้วย ส่วนก้อยซึ่งกำลังฝึกหัดเล่นสไนก์เกอร์ จึงยังไม่มีฝีมือขนาดที่จะเป็นคู่เล่นของลูกค้าได้ เธอจึงได้แต่นั่งเฉย ๆ อยู่ที่โต๊ะ และยกแก้วชนกับเขาเป็นครั้งคราวเมื่อชายหนุ่มกลับมาที่โต๊ะระหว่างการเล่นสไนก์เกอร์

แล้วคำคืนวันหนึ่งคุณเคก็ชวนเธอออกไป เขาพักอยู่ที่โรงแรมแห่งหนึ่งระดับสามดาว การตัดสินใจออกไปกับคุณเค เธอไม่ได้ตกลงในเรื่องราคาค่าบริการแต่อย่างใด เพราะเธอคิดว่าชายหนุ่มคงใจดี เนื่องจากเธอได้เลี้ยงดื่มทุกครั้งที่มาและคืนละหลาย ๆ ดื่ม รวมถึงได้เงินจากชายหนุ่มทุกครั้งก่อนที่เขาจะกลับ ครั้งละ 200-300 บาท ทั้ง ๆ ที่เธอไม่ได้บริการอะไรเขาเลย

"ครั้งแรกเขาให้เงินหนูมา 1,500 บาท เขาไม่ยอมให้หนูกลับนะ จะให้อยู่ต่อ แต่หนูบอกว่าต้องกลับแล้ว เขาขอบให้หนูอยู่กับเขา ห้ามไปไหน เขาบอกเลยว่าไม่ยอมให้หนูไปกับใคร แต่ที่หนูไม่ยอมให้อยู่ต่อเพราะว่า อึดอัด อยู่กับเขาต้องตามใจเขาตลอดเวลา เขาขอบหนูนะถ้าหนูตามใจ บางครั้งเขาก็จะเอาใจหนูบ้าง"

ก้อยเล่าว่า อันที่จริงคุณเคไม่เคยขายหมู่มคนแรกที่เธอออกไปด้วยนอกรบาร์ แต่เป็นคนแรกที่เธอมีเพศสัมพันธ์ด้วยตั้งแต่มาทำงานบาร์เบียร์ ชายหมู่มคนแรกที่เธอออกไปด้วยนั้นเป็นนักศึกษาปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยในต่างประเทศแห่งหนึ่ง การออกไปกับชายหมู่มคนแรกนั้นเป็นเพียงการออกไปรับประทานอาหารมื้อค่ำเท่านั้น แล้วก็กลับมาที่บาร์ โดยชายหมู่มมอบเงินให้เธอ 1,000 บาท เธอพึงพอใจในชายหมู่มคนนี้มากกว่าคุณเค เนื่องจากเขาเอาอกเอาใจเธอตลอดเวลาที่ออกไปด้วยกัน และชายหมู่มก็สามารถพูดภาษาไทยได้ดี

ภายหลังจากที่ก้อยออกไปกับคุณเค คำวันถัดมา เขากลับมาที่บาร์อีก เพื่อนร่วมงานในร้านเปรยขึ้นมาว่า “แฟนของก้อยมาแล้ว” หญิงสาวส่งยิ้มและทักทายคุณเคเป็นภาษาไทยว่า “สบายดีไหมคะ” เมื่อชายหมู่มพยักเพยิดเป็นสัญลักษณ์ว่าเธอจะดื่มเครื่องดื่มอะไร เธอสั่งน้ำผลไม้และตามด้วยน้ำอัดลม ระหว่างที่ก้อยนั่งอยู่กับคุณเค ทั้งคู่แทบจะไม่ได้สนทนากันเลย ฝ่ายชายออกไปเล่นสไนก์เกอร์สลับกับการกลับมานั่งชมรายการแข่งขันฟุตบอลที่หน้าโทรทัศน์ที่ติดตั้งอยู่บนเหนือเคาน์เตอร์ และบางครั้งก็หันไปสนทนากับลูกค้ารายอื่น ๆ ที่เข้ามาในร้าน

ช่วงเวลาดังกล่าวมีชายหมู่มคนไทยสองคนมาที่โต๊ะริมบาทวิถีหน้าบาร์ ก้อยเดินออกไปทักทาย ระหว่างนั้นคุณเคออกไปเล่นสไนก์เกอร์ เขาเงยหน้าจากโต๊ะเหลือบมองหญิงสาว เพียงชั่วครู่ชายไทยก็กลับไป หญิงสาวเดินเข้าไปทักทายลูกค้าชาวตะวันตกอีกนายหนึ่งซึ่งเป็นลูกค้าที่เธอออกไปกินข้าวด้วย แล้วเธอก็กลับมาที่โต๊ะตัวที่นั่งอยู่กับคุณเค หลังจากที่คุณเคกลับมาจากโต๊ะสไนก์เกอร์ เขาบอกกับก้อยว่า เขาต้องกลับก่อนเพราะมีงานพรุ่งนี้แต่เช้า เขาจ่ายเงินค่าเครื่องดื่มและให้ทิปแก่ก้อย 200 บาท ก้อยออกไปยื่นส่งเขาหน้าร้าน ระหว่างนั้นลูกค้าชาวตะวันตกอีกรายหนึ่งของก้อยก็บอกกับก้อยว่า “พรุ่งนี้จะมาหา” และก็ออกจากร้านไปเช่นกัน

การที่ก้อยออกไปคุยกับทั้งชายไทยและชายชาวตะวันตกถึงสองครั้งระหว่างที่เธอนั่งดื่มอยู่กับคุณเค กิริยาดังกล่าวล้วนอยู่ภายใต้การจ้องมองของชายหมู่มตลอดเวลา และก้อยคิดว่า นั่นคือเหตุผลที่ในวันต่อ ๆ มา แม้ว่าคุณเคจะกลับมานั่งดื่มที่บาร์แต่เขาก็ทำท่าไม่สนใจใยดีเธออีกต่อไปในตอนแรกเธอรู้สึกเสียหน้าเล็กน้อยเมื่อเข้าไปทักทายเขาและได้รับกิริยาเฉยเมยตอบแทน แต่ตอนหลังเธอเริ่มรู้สึกไม่แคร์เพราะมีลูกค้ารายอื่น ๆ ที่ให้ความสนใจในตัวเธอ

อย่างไรก็ตาม ลูกค้ารายแรก ๆ ของก้อยเปรียบเสมือนบทเรียนบทแรกที่พาเธอก้าวเข้าสู่การเรียนรู้ในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวตะวันตก ระหว่างนี้ผู้หญิงที่เริ่มทำงานยังสับสนในการจัดวางกิริยาการแสดงออกของเธอภายใต้บทบาทใหม่ที่มีฐานะเป็นหญิงบริการในบาร์เบียร์ หากผู้หญิงพบลูกค้าที่พูดภาษาไทยได้ เธอจะมีความสุขมากขึ้นที่สามารถแก้ปัญหาในเรื่องการสื่อสารไปได้ระดับหนึ่ง แต่กระนั้นผู้หญิงยังขัดเคืองในการแสดงกิริยาท่าทางที่แสดงออกถึงการ

เอาใจลูกค้าเล็ก ๆ น้อยๆ ไม่ว่าจะเป็นการจดจำเครื่องดื่มที่ลูกค้าชอบ การสัมผัสเนื้อตัว การเชิญชวนให้ลูกค้าเลี้ยงดื่ม ตลอดจนรวมถึงการเปย์บาร์หญิงสาวออกไปนอกร้าน บทบาทเหล่านี้มักตกอยู่กับฝ่ายชายมากกว่า

ระยะเวลาแห่งความสับสนดังกล่าว ผู้หญิงต้องคอยย้ำเตือนตนเองถึงเป้าหมายในการทำงาน ในบาร์เบียร์อยู่บ่อยครั้ง ดังเช่นความรู้สึกของก้อยในช่วงนี้ เธอบอกกับนักศึกษาว่า **“หนูตั้งใจว่าจะไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ อยากรักษาเงินให้ได้มาก ๆ อยากรได้เงินก่อนเร็ว ๆ ทำก็เพื่อลูกอย่างเดียว”**

ในช่วงสัปดาห์แรกที่ก้อยมาทำงาน เธอได้รู้จักกับลูกค้าชาวไทยสองคน ซึ่งอยู่ในวัยเดียวกับเธอ คืนแรก ฝ่ายชายมาเล่นสแน็กเกอร์และดื่มเบียร์ เขาเลี้ยงดื่มก้อย เธอรู้สึกเพลิดเพลินอย่างน้อยก็แก้เหงาในคืนวันที่เธอยังไม่มีลูกค้า คืนที่สองเขายังคงแวะเวียนมาหาเธออีก แต่คราวนี้ไม่ได้นั่งดื่มด้วย แต่มานัดแนะเธอว่าหลังเลิกงานตอนตีสองจะมารับไปเที่ยวต่อ ก้อยละล้าละลัง ในที่สุดหลังเลิกงาน ฝ่ายชายซึ่งรถจักรยานยนต์มารับตามนัดหมายและเธอก็ออกไปกับเขา ก้อยเล่าว่าคืนที่สองเธอตระเวนไปเที่ยว กินข้าว เดินรำ จนถึงเจ็ดโมงเช้า ฝ่ายชายบอกเธอว่า เขาชอบเธอ แต่เธอบอกกับเขาตามตรงว่า เธอมาทำงานที่บาร์เบียร์เพราะอยากได้เงิน คืนที่สาม ก้อยรู้สึกปวดศีรษะ เธอตัดสินใจโทรไปเรียกเขามาเปย์บาร์เธอออกไป ความเคลื่อนไหวทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ในสายตาของพนักงานและเจ้าของบาร์ โดยที่ก้อยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

เมื่อ “คุณเค” ลูกค้ารายแรก ๆ ของก้อยทำท่าหมางเมินจากเธอ ก้อยพูดถึงความรู้สึกของตนเองว่า **“มาเซดใส่หนู หนูก็เซดใส่เป็นเหมือนกัน”** หลังจากนั้น ก้อยได้พบกับลูกค้ารายใหม่ เขาชื่อ จัสติน เช่นเดียวกับครั้งแรก ฝ่ายชายเป็นฝ่ายแสดงความสนใจในตัวเธอ เขาเปย์บาร์เธอออกไปแบบ “ซัดโทม” เธอไม่ได้รู้สึกประทับใจอะไรมากนัก วันถัดมาเขาเลี้ยงดื่มเธอและชวนเธอไปแบบคางคิน คำว่าวันต่อมา พี่พร เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ที่อยู่ในวัยเดียวกับแม่ของก้อย ถามเธอว่า เธอออกจากห้องจัสติน ตั้งแต่หกโมงเช้าหรือ พร้อมกับแนะนำเธอว่า **“ไม่ต้องรีบกลับหรอก แยกดีอย่างน้อยแต่ละครั้งก็อาจได้เพิ่มอีก 600-700 บาท”** ก้อยบอกเหตุผลกับพี่พรว่า **“หนูพูดภาษาไม่ได้ และไม่รู้จะอยู่ทำอะไรด้วย”** พี่พรบอกเพิ่มเติมว่า **“เป็นแขกเก่าตั้งแต่ปีที่แล้ว เขาพูดภาษาไทยพอได้ อยู่ไปเถอะ เขายังอยู่อีกหลายวัน”** คำพูดของพี่พรทำให้ก้อยรู้จักจัสตินมากขึ้นว่าเขาไม่ใช่ลูกค้าหน้าใหม่ของบาร์ และเรื่องระหว่างเธอกับจัสตินก็อาจเป็นที่รับรู้ของคนอื่นได้

เมื่อจัสตินมาถึงบาร์ในคืนนั้น ก้อยเริ่มเปลี่ยนแปลงกิริยาการแสดงออกของเธอ จากการนั่งเฉย ๆ เป็นการโอบคอบฝ่ายชายในท่าที่ที่ยังขัดเขินอยู่ การสั่งเครื่องดื่ม จากแต่เดิมที่เป็นน้ำส้มเธอเปลี่ยนมาเป็นเบียร์สิงห์ และดื่มไปราวสามขวด คืนนั้นเธอได้ร่วมวงกับรุ่นพี่ในวงคารออย่างพี่พร และเช่นเดิม จัสตินพาเธอไปที่เกสเฮ้าส์ของเขา คำว่าวันถัดมา ก้อยปวดท้องประจำเดือนจนหน้าตา

ซีตเซียว จัสตินบอกกับนา เจ้าของบาร์ว่า “*She is beautiful*” ระหว่างที่อยู่ในบาร์เบียร์ จัสตินเอาใจก้อยเป็นพิเศษ เขาเล่นสแน็กเกอร์น้อยลง แต่นั่งอยู่กับหญิงสาวที่โต๊ะ กอดเธอไว้ และหอมแก้มเธอเป็นครั้งคราว เมื่อเครื่องดื่มของเธอหมด จัสตินจะเดินมาสั่งเครื่องดื่มและย้ายกับพนักงานที่เคาน์เตอร์ว่า “น้ำส้มไม่ใช่ น้ำแข็ง” เขาเอาใจใส่เธอเป็นอย่างดี หนูถนอมราวกับรักใคร่เธอเสียเต็มประดา จัสตินบอกให้ผู้ศึกษาซึ่งทำงานอยู่ในบาร์เบียร์ช่วยแปลข้อความให้ก้อยฟังว่า เขายินดีจะจ่ายค่าบาร์และเดินไปส่งเธอที่ห้องพัก เพื่อให้เธอได้พักผ่อนที่ห้องของตนเอง ก้อยบอกขอบคุณในเรื่องค่าบาร์ แต่เธอเดินกลับห้องพักเองได้ ก้อยถูกเพื่อนร่วมงานในบาร์นินทาว่า เธอไม่ได้กลับห้องพัก หากแต่มีเพื่อนชายไทยรับไปเที่ยวต่อ

ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไร แต่จัสตินหลงรักสาวสวยจากเซียงรายเข้าเสียแล้ว เมื่อชายหนุ่มเปิดกระเป๋าตังค์เพื่อจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ ด้านในกระเป๋ามีรูปถ่ายขนาดสองนิ้วของก้อย เธอใส่ชุดนักเรียนมัธยมต้น “*She 's so beautiful, so nice*” เขาได้แต่พรั่พุดประโยคซ้ำ ๆ กับแคชเชียร์ที่ทักเกี่ยวกับการนำรูปก้อยเก็บไว้ในกระเป๋า

แล้วคืนสุดท้ายที่บาร์ก็มาถึง จัสตินดูหงอยเหงา แวดตาที่เขาจ้องมองสาวก้อยทั้งรักและสงสารระคนกัน เขานั่งติดกับหญิงสาวตลอดเวลา พรุ่งนี้เขาต้องกลับไปทำงานต่อที่นครปฐมแล้ว จัสตินดื่มเบียร์ไปได้สามขวด เขาขอตัวกลับไปนอนพักและกลับมาที่บาร์อีกครั้งในอีกสองชั่วโมงถัดมา

ระหว่างที่จัสตินมาถึงร้านก้อยกำลังนั่งดื่มกับลูกค้าวัยกลางคน ก้อยลุกเดินไปทักทายจัสตินและกลับมา นั่งกับลูกค้าวัยกลางคนด้วยท่าทีที่ชัดเจน จนกระทั่งลูกค้าถามว่า “*Your boyfriend?*” ก้อยพยักหน้า ลูกค้าถามต่อว่า เขามาจากประเทศอะไร หญิงสาวตอบว่าออสเตรเลีย จากนั้นเธอเดินกลับไปหาจัสตินและถามเขาว่าอยากเล่นสแน็กเกอร์หรือไม่ เธอเดินไปเขียนชื่อบนกระดานให้จัสติน ลูกค้าวัยกลางคนจ่ายเงินค่าเครื่องดื่มและเดินออกจากร้านด้วยแววตาแฝงยิ้ม ราวกับว่าสามารถเข้าถึงประสบการณ์ความสัมพันธ์ชุดหนึ่งระหว่างฝรั่งกับสาวไทยในบาร์เบียร์

ก้อยกลับไปนั่งกับจัสตินจนกระทั่งถึงตีสอง เขาจ่ายเงิน คืนนี้ไม่มีการเปย์บาร์ เพราะพรุ่งนี้เขาต้องออกเดินทางแต่เช้าตรู่ จัสตินยื่นกอดก้อยอยู่หน้าบาร์เนิ่นนาน ไม่ว่าเขาจะหลงรักและอาวรณ์ต่อความรู้สึกและผู้หญิงในอ้อมกอดของตนเพียงใด แต่คนในบาร์จ้องมองภาพนั้นด้วยสายตาหลายแบบ บ้างเหย่ยปากว่า “บอกจะกลับตั้งแต่เมื่อวาน แต่ฝรั่งติดหม้อ” บ้างพูดถึงความโง่ของจัสตินที่เปย์บาร์ให้หญิงสาวออกจากร้านโดยไม่ได้ไปลบนอนกันต่อ โดยฝ่ายหญิงไปต่อกับ

ผู้ชายไทยที่รู้จักกันในบาร์เพียงคนเดียว บางเสียงเขี่ยยันด้วยวลีว่า "beautiful girl" คำที่จัดดินเอ่ยปากกับหลายคนในบาร์ถึงก้อย

ก้อยรู้จักจัดดิน แต่เพียงว่า เขาเป็นชาวออสเตรเลีย เป็นครูสอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม ระหว่างนี้เป็นช่วงปิดภาคเรียน จัดดินจึงมาพักผอนที่เชียงใหม่เป็นเวลา 10 วัน เขาเป็นหนุ่มวัยต้นสามสิบ หน้าตาไม่ได้หล่อเหลานักในสายตาของก้อย การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเป็นข้อดีใหม่ เขาให้เงินเธอ 1000 บาท ครั้งที่สองค้างคืน เขาให้เงินเธอ 1,500 บาท หลังจากการจัดดินกลับไปแล้ว ผู้ศึกษาถามเธอถึงความรู้สึกที่มีต่อจัดดิน ก้อยตอบว่า "หนูไปส่งเขาที่สนามบินตอนบ่ายสอง เขาบอกว่า เดือนหน้าจะส่งเงินมาให้หนูไปกรุงเทพฯ เทียวหาเขา เขาทั้งรักทั้งหลงหนูมาก ๆ เลย แต่หนูเฉย ๆ นะ ก็เอ้อออกไปกับเขา เพราะสงสารเขา เขาร้องให้ตลอดแล้วก็กอดไว้แน่น เขาก็ดีนะ แต่ไม่ใช่สเปคของหนู"

แล้ววันหนึ่ง เพื่อนของป้า คนที่ฝากงานเธอมาที่บาร์เบียร์แห่งนี้ ก็มาหาเธอถึงบาร์ และคุด่าในทำนองว่าเธอไปติดผู้ชายไทย อุดสาหกรรมางานดี ๆ มาให้ทำแล้ว ยังไม่ยอมไปกับแขก มัวแต่ติดผู้ชายอีก แทนที่จะตั้งใจหาเงิน เมื่อผู้ศึกษาถามเธอถึงความรู้สึกในเรื่องนี้ ช่วงเวลานั้นเธอทำงานไปได้ราวสามสัปดาห์ "หนูคบผู้ชายไทยก็จริงนะพี่ แต่เดือนนี้หนูออฟไป 14 ครั้งแล้ว แต่บางทีก็ไปเที่ยวเฉย ๆ ไม่ได้ไปนอน ที่บอกว่าหนูไม่ไปกับแขก คงจะเป็นเพราะหนูไม่ไปกับไอ้คนผมหอม ก็พี่คิดดูสิ ไปแบบข้อดีใหม่มันให้หนูแค่ห้าบาทเอง แถมมัน ขอโทษนะพี่ เอาตั้งสองทีแล้วจะให้หนูอยู่ด้วยถึงเช้า หนูไม่เอาหรอก ไปกับคนอื่นข้อดีใหม่ยังได้อย่างน้อย 10 บาท นี่มันเอาตั้งสองที หนูไม่ชอบเลย หนูเฉยไม่อยากจะไปนั่งกับมัน"

ประเด็นการคบผู้ชายไทยของก้อย เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ทั้งจากเพื่อนร่วมงานและเจ้าของบาร์ ก้อยให้เหตุผลว่า เธอคบเพียงแค่นี้เพื่อนเท่านั้น ผู้ศึกษาถาม นา เจ้าของบาร์ถึงเรื่องพฤติกรรมการคบผู้ชายไทย เธอให้ความเห็นว่า "เราไม่อยากจะให้เด็กโดนหลอก ผู้ชายไทยดี ๆ ที่ไหนจะมาเที่ยวที่แบบนี้ตึก ๆ ดิน ๆ คิดดูนะ รู้จักกับเขาแค่คนเดียว ก็ไปเที่ยวไหนต่อไหนกับเขา แต่พอแขกชวนไปด้วย ก็หาทางบ่ายเบี่ยง บอกว่าไม่สบายบ้าง แล้วก็ไปเที่ยวกับคนไทยต่อ หลอกให้แขกเปย์บาร์ให้ มีผัวคนไทยมากก็รู้อยู่ว่าพวกผู้ชายไทยเป็นไงบ้าง พอมีแฟนเป็นคนไทย ก็มาคอยเฝ้า ผู้หญิงก็ไม่กล้าไปกับแขก ไม่กล้านั่งกับแขก "

คำตอบของเจ้าของบาร์เบียร์ สะท้อนให้เห็นถึงการให้ความหมายในหลายประเด็นด้วยกัน นับตั้งแต่ การให้ความหมาย "ผู้ชายไทยดี ๆ " จากสายตาของผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยพบนอกอากเห็น

⁴ ผู้หญิงมักใช้คำเรียกเงินที่ได้รับจากลูกค้าเป็นแบบเฉพาะในกลุ่ม เช่น ห้าบาทหมายถึงห้าร้อยบาท สิบบาทหมายถึงหนึ่งพันบาท เป็นต้น

ว่าเธอเป็น "ผู้หญิงไม่ดี" และโดยปกติมักปรากฏแต่เพียงการให้ความหมายเกี่ยวกับ "ผู้หญิงดี" ในแบบต่าง ๆ เท่านั้น นอกจากนี้ประโยคที่ว่า "มีผู้คนไทยมากก็รู้ว่าพวกผู้ชายไทยเป็นไงบ้าง" ยังเป็นการสะท้อนถึง "อารมณ์ความรู้สึกร่วม" ของผู้หญิงในกลุ่มเดียวกันที่มีต่อ "ผู้ชายไทย" จำนวนหนึ่งพวกเธอเผชิญมาแล้ว แม้ว่าก่อนที่ผู้หญิงบาร์เบียร์จะมาทำงานกลางคืนพวกเธอจะ "รู้สึก" เกี่ยวกับผู้ชายไทยในฐานะที่เป็นสามีซึ่งไม่มีความรับผิดชอบก็ตาม แต่นั่นเป็นเพียงแค่ "ความรู้สึก" ที่อาจหลงลืมไปได้ ขณะที่การทำงานในบาร์เบียร์ซึ่งได้ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานที่มีชะตากรรมใกล้เคียงกัน ตลอดจนการวาดฝันถึงความหวังใหม่ที่มีต่อ "ผู้ชายฝรั่ง" มีส่วนอย่างสำคัญในการตอกย้ำอยู่ตลอดเวลาถึงความอับศของผู้ชายไทยในสายตาของพวกเธอ เหล่านี้ล้วนทำให้สถานภาพเชิงลบของผู้ชายไทยมีความเด่นชัดมากขึ้น

นอกจากนี้คำตอบของเจ้าของบาร์เบียร์ที่พูดถึงพฤติกรรมของก้อยในการทำงานที่เธอออกไปเที่ยวกับผู้ชายไทยที่รู้จักกันเพียงแค่ชั่วข้ามคืน เป็นเนื้อหาที่มีนัยยะสำคัญต่อการทำความเข้าใจมิติความเป็นผู้หญิงไทยที่ผู้หญิงกลุ่มนี้ให้ความหมายอีกด้วย กล่าวคือ หากก้อยออกไปเที่ยวกับผู้ชายฝรั่งย่อมไม่ถูกตำหนิในลักษณะดังกล่าว เนื่องจากการให้ความหมายต่อการออกไปเที่ยวกับผู้ชายฝรั่งถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานที่มีเป้าหมายอยู่ที่เงินทอง ไม่ใช่แรงขับหรือความปรารถนาส่วนตัวของผู้หญิง ดังนั้นการออกไปเที่ยวกับผู้ชายไทยที่เพิ่งรู้จักกันจึงเป็นการแสดงออกถึงความไม่เป็นหญิงไทยที่มีพฤติกรรมไม่ดี การแยกแยะการให้ความหมายต่อการค้าประเวณีในฐานะที่เป็นงาน และการให้ความหมายต่อพฤติกรรมของตัวผู้หญิงในลักษณะดังกล่าว ใกล้เคียงกับข้อค้นพบของนิวัต (2540) ที่ว่า ชาวบ้านในชุมชนไม่ได้แสดงความรังเกียจต่ออาชีพการค้าประเวณีมากไปกว่าแสดงความรังเกียจต่อความประพฤติ ปฏิบัติตัวของผู้หญิง

รูปร่างหน้าตาที่ค่อนข้างสวยของก้อยเป็นต้นทุนในการทำงานช่วงต้นของเธอ แต่ไม่ใช่ทุกคนเสมอไปที่มีต้นทุนในแบบเดียวกัน ในช่วงสองสามวันแรก ผู้หญิงที่ไม่ได้มีหน้าตาโดดเด่น สะสวย อาจจะไม่ได้รับการเลี้ยงดีมจากลูกค้าเลยแม้แต่คนเดียว ดังเช่นในกรณีนี้

สาวลึซุที่ชื่อเมย์

หญิงสาวอายุราว 30 ปีเศษ เธอไว้ผมยาว ผิวสีคล้ำกรำจากการทำงานตากแดดในไร่ นา เมย์เป็นชาวลึซุ เธอเพิ่งมาเริ่มทำงานในบาร์เบียร์แห่งใหม่ได้ไม่ถึงสัปดาห์พร้อมกับเพื่อนร่วมชาติ พันธุ์เดียวกัน เมย์พูดน้อย เธอมักส่งยิ้มแทนคำพูด เนื่องจากเธอใช้ภาษาไทยกลางหรือแม้กระทั่ง ภาษาเหนือได้ไม่คล่องแคล่วนัก ผู้ศึกษาเห็นเมย์ตั้งแต่วันแรกที่เธอมาทำงานในบาร์เบียร์ โดยเธอย้ายมาจากบาร์เบียร์ข้างเคียงพร้อมเพื่อนชาวลึซุกลุ่มหนึ่งที่ผิวพรรณขาวจัด หน้าตาสะสวยและมีประสบการณ์ในการทำงานบาร์เบียร์มากกว่า เพื่อนของเธอเล่าถึงสาเหตุที่ย้ายมาทำงานในบาร์

เบียร์แห่งใหม่เนื่องจากเจ้าของบาร์ไม่ยอมจ่ายค่าดื่มให้พวกเขา เมย์จึงติดสอยห้อยตามเพื่อนมาด้วย เพราะเธอเพิ่งมาทำงานในบาร์เบียร์ได้ไม่ถึงสองอาทิตย์ยังไม่มีประสบการณ์และไม่รู้จะไปไหน

เมย์จะมาถึงที่ทำงานแต่หัวค่ำ เธอเดินออกจากที่พักมาคนเดียวเพราะเพื่อนของเธอมักมีนัดกับลูกค้าประจำบ่อยครั้ง ชุดที่เมย์สวมใส่มักเป็นเสื้อยืดตัวเล็กที่รัดเห็นรูปร่าง สวมกระโปรงบานยาว ปล่อยผมยาวกลางหลัง มีเพียงลิปสติกสีส้มแดงแต้มบนริมฝีปากตัดกับผิวหน้าสีคล้ำ สัปดาห์แรกของการทำงาน เธอนั่งนิ่งเฉยอยู่บนเก้าอี้หน้าบาร์เบียร์ ลูกค้าขึ้นยืนต้อนรับลูกค้าและส่งเสียงเบา ๆ ว่า "Hello" เมื่อเพื่อนของเธอมีลูกค้าประจำมาหา เธอจะเข้าไปนั่งรวมกลุ่มและนาน ๆ ครั้งจึงแสดงความเห็นเป็นภาษาสัทกับเพื่อนของเธอ หากเป็นลูกค้าชาจร เพื่อนของเธออาจจะคะยั้นคะยอให้ลูกค้าเลี้ยงดื่มเมย์บ้างโดยบอกกับลูกค้าว่า "Give her one drink O.K.?" ลูกค้าหลายรายพยักหน้า เมย์ก็เลยพลอยได้ดื่ม ซึ่งหมายถึงจำนวนเงินยี่สิบบาทในแต่ละดื่ม เมย์มักเลือกน้ำส้มหรือน้ำอัดลมเป็นส่วนใหญ่ หากลูกค้าปฏิเสธเมย์ก็ยังนั่งรวมอยู่ในกลุ่มด้วย จนกว่าเพื่อนของเธอจะได้ออกไปกับลูกค้า เมย์จึงต้องนั่งอยู่ตามลำพังคนเดียวต่อไป สา เพื่อนชาวสัทของเธอซึ่งผ่านประสบการณ์ในบาร์เบียร์มาราวสองปีบอกว่าเธอไม่กล้าเข้าหาลูกค้า เพราะเธอคิดว่าตัวเองเป็นคนไม่สวย

"เขาคิดว่าตัวเองเป็นคนไม่สวย ก็เลยต้องหาคนที่ไม่หล่อ ถ้าเห็นคนหล่อ เขาไม่กล้าเข้าไป คิดว่าเอาไว้รอคนแก่ ๆ ก่อน ที่จริงไม่เป็นไรหรอก เมื่อก่อนนี่ ตอนสามมาทำงานที่บาร์เบียร์ครั้งแรก เจ้าของบาร์ไม่ให้เงินเดือน เขาบอกว่าเราไม่สวย ตอนนั้นสาวยังไม่รู้จักแต่งหน้าอะไร ก็รู้จักเหมือนกันนะ แต่เรายังทำไม่เป็น เจ้าของร้านก็บอกว่าไปแต่งหน้า แต่งตัวให้ดีขึ้นหน่อย สาก็มีแขกมากขึ้นเรื่อย ๆ จนตอนหลังเขาบอกว่าจะให้เงินเดือน แต่สาไม่เอาแล้ว ย้ายไปทำงานอะโกโก้" สา ย้อนเล่าถึงประสบการณ์ในการทำงานบาร์เบียร์ครั้งแรก ๆ ในวันนั้นเธอแต่งชุดกระโปรงสายเดี่ยวสีดำ เผยให้เห็นช่วงไหล่ขาวเนียน เธอแต่งหน้าเข้มกำลังมารับกับวงหน้ารูปไข่ ผมดำขลับเหยียดตรงถึงกลางหลัง

ย่างเข้าสู่สัปดาห์ที่สอง จังหวะและโอกาสของเธอก็มาถึง เมย์เห็นลูกค้าผมสีดอกเลา อยู่ในวัยราว 60 ปีเศษ รูปร่างเล็ก ท่าทางใจดี เดินผ่านหน้าบาร์เบียร์ เธอลุกขึ้นยืนส่งยิ้มพร้อมพุดทักทายเบา ๆ ตามแบบฉบับของเธอ ลูกค้าก้าวเข้ามาในบาร์ตามคำเชิญ เธอไปนั่งเคียงคู่กับเขา ลูกค้าบอกกับเธอว่าต้องการเบียร์ เธอเดินไปสั่งและยกกลับมาให้ที่โต๊ะ เมย์เลือกที่นั่งฝั่งตรงข้าม แต่แล้วลูกค้าแสดงกิริยาให้เธอมานั่งเคียงข้าง โดยการทำมือตึงที่เบาะข้างตัว เมย์ย้ายฝั่ง เธอยัง

คงไม่กล้าสบตา ได้แต่ยิ้ม ลูกค้าพูดพร้อมกับทำมือว่าเธออยากดื่มอะไร เมย์บอกขอบคุณเป็นภาษาอังกฤษ และเดินไปสั่งน้ำส้มสำหรับตนเอง

นอกจากความอึดอัดใจในการเผชิญหน้ากับลูกค้าแล้ว เธอยังรู้สึกอ้างว้างเป็นที่สุดที่จะต้องเดินไปหน้าเคาน์เตอร์เพื่อสั่งเครื่องดื่ม เนื่องจากพนักงานแคชเชียร์ซึ่งทำหน้าที่จัดรายการเครื่องดื่ม มักแสดงกิริยาดูถูกเธอทุกครั้ง โชคดีที่ลูกค้ารายนี้สั่งเบียร์สิงห์ ซึ่งเธอสามารถจดจำชื่อเรียกเครื่องดื่มชนิดนี้ได้อย่างแม่นยำ บางครั้งเธอถูกพนักงานในเคาน์เตอร์ด่าไล่ตามหลัง "อีควาย คนแม้วคนดอย อู้อะหยังก้อบ่ออู้อะเรื่อง" เพียงแค่เธอเรียกชื่อเครื่องดื่มไม่ชัดเจนระหว่าง "สไปร์ทกับสพาย" เท่านั้น บางครั้งเธอสั่งเครื่องดื่มให้ตนเองและลืมนบอกให้พนักงานจดจำจำนวนดื่มของเธอ วันรุ่งขึ้นปริมาณการดื่มของเธอก็น้อยกว่าความเป็นจริง โดยที่เธอไม่กล้าท้วงแต่อย่างใด

เมย์เดินอย่างสงบเสงี่ยมกลับมาที่โต๊ะ เธอชนแก้วกับลูกค้า ระหว่างนั้นลูกค้านั่งโอบเอวขณะที่มือทั้งสองข้างของฝ่ายหญิงยังวางอยู่ที่ตัก เมย์ทำท่าและชี้ไปที่โต๊ะสนีกเกอร์เป็นทำนองว่าลูกค้าอยากเล่นหรือไม่ ฝ่ายชายพยักหน้า เมย์จึงมือเขาไปที่กระดานให้ฝ่ายชายเขียนชื่อของตนเองบนนั้น ระหว่างที่ลูกค้าออกไปเล่นสนีกเกอร์ เธอนิ่งนั่งมองลูกค้า ในที่สุดเมื่อลูกค้ากลับมาที่โต๊ะ เขาพูดอะไรบางอย่าง แต่เมย์ไม่เข้าใจ ลูกค้าจึงหันไปหาผู้หญิงที่นั่งโต๊ะข้าง ๆ เพื่อนร่วมงาน แปลให้เมย์ฟัง สรุปความว่าเขาชวนไปนอน เมย์จะตกลงหรือไม่ เธอพยักหน้า ลูกค้าเดินไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ ส่วนเมย์เดินไปหลังร้านหยิบกระเป๋าสวนตัวและทั้งคู่จึงมือกันออกไปจากร้าน

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเมย์กับลูกค้า ไม่มีการต่อรองเรื่องราคา ไม่มีคำพูดใด ๆ ออกจากปากของหญิงสาวชาวลิซุ นอกจากคำว่า "Thank you" นาน ๆ ครั้ง และการใช้ภาษากายเป็นการสื่อสาร เมื่อทั้งคู่เดินคล้อยหลังออกไปจากร้าน เพื่อนร่วมงานที่ทำหน้าที่แปลข้อความให้ตะโกนขึ้นมาเป็นภาษาเหนือว่า "อื้อย หมูแม้ว หมูตอยนี่นะ อู้อะหยังก้อบ่อได้ มาเป็นอาทิตย์แล้วกะหาได้แขกคนแรก" ขณะที่แคชเชียร์ในเคาน์เตอร์กล่าวเสริมว่า "ง่าว ๆ สั่งดื่มก็บ่อจ้ง บ่ออู้อะงอนาไปรับมาเยี่ยะกานได้อย่างใด" น้องนาที่แคชเชียร์เอ่ยถึงมีศักดิ์เป็นน้องสาว และเจ้าของร้าน

เจ้าของบาร์เคยบอกกับผู้ศึกษาว่า เธอเองก็ไม่อยากรับผู้หญิงชาวเขามาทำงานในบาร์มากนัก เพราะส่วนใหญ่มักจะไม่ค่อยมีบัตรประจำตัวประชาชน ถ้าหากตำรวจมาตรวจค้นก็จะมีปัญหามากมายตามมา "แต่เห็นที่ไรก็อดสงสารไม่ได้ เขาอุตส่าห์จะมาทำงาน เราก็เลยให้เขาทำถ้าชยันก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก เราก็บอกเขาว่าถ้าทำดื่มกับบ่อฟได้ตามที่เรบอก เขาก็จะได้เงินเดือน ถ้าได้ไม่ถึงไม่ได้เงินเดือนนะ เขาก็ตกลง ก็เลยให้เขาลองทำดูก่อน"

เรื่องราวของเมย์ อาจเป็นตัวอย่งของความเป็นบุคคลชายขอบในทุกทาง ๆ นับตั้งแต่ตัวตนของเธอ ที่มีข้อจำกัดในเรื่องรูปร่างหน้าตาที่ตัวเธอเองยังรู้สึกเป็นปมด้อยโดยเทียบเคียงกับ

ความสวยงามของผู้หญิงร่วมชาติพันธุ์ หน้าซ้ำ เมย์ยังเป็นบุคคลชายขอบในแง่ของความเป็นชาติพันธุ์ ความเป็นสีผิวทำให้ความถนัดนี้ในการใช้ภาษาไทยของเธอมีอยู่จำกัดอีกเช่นกัน มีพักต้องพูดถึงการใช้ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้เธอยังมีฐานะของความเป็นพลเมืองไทยไม่เต็มขั้นทั้งที่เธอเกิดในเขตพรมแดนของความเป็นชาติไทย เนื่องจากเธอไม่มีบัตรประชาชน มีเพียงบัตรประจำตัวชาวไทยภูเขา เธอพยายามต่อสู้ในฐานะคนเล็ก ๆ คนหนึ่งโดยเข้าร่วมเรียกร้องในเรื่องสัญชาติไทยกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ที่หน้าศาลากลางจังหวัดเชียงใหม่แต่ดูจะยังไม่เป็นผล งานดั้งเดิมของเมย์เป็นการใช้ชีวิตบนป่าเขากับการทำไร่ นา จัดการเรื่องภายในครัวเรือน แต่แล้วเมื่อเธอต้องหันเหมาอยู่ในเมือง การปรับตัวของคนชายขอบชนบทอย่างเธอ ย่อมยากยิ่งกว่าทั้งการแสดงออกภายนอก และความรู้สึกภายในใจ

ความเป็นคนชายขอบในหลายด้าน ยังคงติดตามตัวหญิงสีผิวคนนี้เข้ามาในสถานที่ทำงานใหม่อย่างบาร์เบียร์ โอกาสในการเข้าถึงลูกค้าของเธอมีน้อยกว่าใคร ๆ อาวุธเพียงอย่างเดียวของเธอที่มีอยู่คือ "ความเป็นหญิง" ที่ประกอบไปด้วยการแสดงกิริยาโอนอ่อนผ่อนตาม รอยยิ้มที่แสดงความรู้สึกในเชิงบวกแม้ดวงตายังคงเหม่อลอยและเศร้าสร้อย และอาจรวมถึงการยอมเป็นฝ่ายถูกกระทำในเรื่องกิจกรรมทางเพศโดยไม่กล้าบรีปาก

เมย์พยายามเลือกลูกค้าที่เป็น "คนไม่หล่อ" หรือเป็น "คนแก่" ที่ไม่ค่อยมีใครอยากเลือกกัน เพื่อที่ตัวเธอจะได้ไม่ต้องเผชิญกับความรู้สึกด้อยในตัวเองมากเกินไป และด้วยความหวังว่าการยิ้ม การโอนอ่อนผ่อนตาม การตามใจและเอาใจลูกค้าฝรั่งเหล่านี้ อาจทำให้เธอสามารถสะสมเงินจำนวนหนึ่งไปซื้อบัตรประจำตัวประชาชน มีเงินจำนวนหนึ่งไปเลี้ยงลูก และมีเงินจำนวนหนึ่งเพื่อหาอาหารใส่ปากท้องของตนเอง เมื่อเปรียบเทียบกับความอับจนในโอกาสแบบเดิมของชีวิตการนั่งยิ้ม และไปนอนกับฝรั่ง อาจเป็นโอกาสใหม่ในชีวิต

สรุป

แม้ว่าผู้หญิงบาร์เบียร์ทั้งหมดจะรู้ล่วงหน้าแล้วว่า การทำงานในบาร์เบียร์คือรูปแบบหนึ่งของการค้าประเวณี ซึ่งดูราวกับว่าผู้หญิงเตรียมใจ พร้อมใจในการก้าวเข้าสู่โลกที่เต็มไปด้วยการถูกกีดกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งการถูกกระทำจากเกณฑ์ของความเป็นผู้หญิงดีและมีดีทางด้านศีลธรรม แต่กระนั้นก็ตาม การทำงานในช่วงแรกผู้หญิงยังคงต้องเผชิญและเทียบเคียงประสบการณ์ในการแสดงออกของตัวตนภายใต้กรอบความคิดแบบเดิมของความเป็นผู้หญิงตามบทบาทหลัก

จากการศึกษากรณีตัวอย่าง 4 กรณี แสดงให้เห็นถึงการปะทะทางคุณค่าระหว่างกรอบของความคิดเดิมและโลกการทำงานใหม่ในทุกขั้นตอนของสถานการณ์ นับตั้งแต่ การนั่งดื่ม การ

ต่อรองกับลูกค้า การมีเพศสัมพันธ์ และการสานสัมพันธ์ภายหลังการขายบริการ การแสดงออกของผู้หญิงพบว่าเป็นไปในทิศทางของการตกเป็นฝ่ายรองรับสถานการณ์โดยมีลูกค้าเป็นฝ่ายรุกในทุกขั้นตอน อย่างไรก็ตามมีความแตกต่างอยู่บ้างในบางระดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าถึงลูกค้าของผู้หญิง ซึ่งเกิดขึ้นจากเงื่อนไขของผู้หญิงแต่ละคน เช่น ต้นทุนในแง่ของรูปลักษณ์ภายนอกวัย ความมุ่งหมายในการทำงานและความเป็นชาติพันธุ์ ดังเช่นที่ในกรณีของเมย์ ผู้หญิงสัญชาติอายุราว 30 ปีเศษ ไม่สามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี และเธอขาดความมั่นใจในความสวยงามของตน ขณะที่ก้อย เป็นสาววัย 20 ปีเศษ หน้าตาค่อนข้างสวย และมีความมั่นใจในรูปลักษณ์ของตนเอง ทั้งที่ทั้งคู่ผ่านชีวิตการแต่งงาน และหย่าร้าง มาทำงานเพื่อหารายได้ค้าจุนลูกค้าที่ขณะนี้อยู่ในความดูแลของฝ่ายหญิง เงื่อนไขของผู้หญิงแต่ละคนเป็นปัจจัยที่นำมาสู่โอกาสในการเข้าถึงลูกค้าได้มากหรือน้อยแตกต่างกัน

ทุกขั้นตอนของสถานการณ์ในบริบทของการค้าประเวณีในบาร์เปียร์ พบว่า ผู้หญิงต้องต่อสู้กับความสำคัญ 3 ประเด็นด้วยกัน ได้แก่ เรื่องเพศ (sexuality) เรื่องความเป็นผู้หญิง และมุมมองที่มีต่อผู้ชาย

1. ความคิดในเรื่องเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขั้นตอนของการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ผู้หญิงให้คุณค่าการมีเพศสัมพันธ์ที่ผูกพันกับความรักที่เกิดขึ้นกับสามีหรือคู่รัก และเชื่อว่า พื้นฐานที่มีความรัก ความผูกพันแสดงออกผ่านขั้นตอนการเล้าโลมที่สร้างความพึงพอใจให้แก่กันและกัน ขณะที่การมีเพศสัมพันธ์ในบริบทของการค้าประเวณีคือการบำบัดความใคร่ของผู้ชาย ดังเช่นในกรณีที่ตารีบถอดเสื้อผ้าเพื่อนำไปสู่กิจกรรมการมีเพศสัมพันธ์ทันทีในระหว่างที่เธออยู่ในห้องพักกับลูกค้าชาวต่างประเทศ เช่นเดียวกับในกรณีของจอมที่รู้สึกหวาดกลัวการบำบัดความใคร่ของฝ่ายชาย ด้วยการหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องน้ำเป็นเวลานาน แต่ภายใต้สถานการณ์ที่นำมาสู่การมีเพศสัมพันธ์เป็นเงื่อนไขบ่งบอกว่าพวกเขาจำเป็นต้องปล่อยให้ขั้นตอนต่าง ๆ ลื่นไหลต่อไป และผู้หญิงแสดงออกด้วยการโอนอ่อนผ่อนตามความต้องการของลูกค้าเนื่องจากตระหนักในความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ฝ่ายชายมีเหนือกว่าทุกด้าน

ต่อเมื่อผู้หญิงผ่านประสบการณ์ครั้งแรก ๆ ในการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายแปลกหน้าต่างชาติ ต่างภาษา พวกเขาเริ่มจำแนกแยกแยะเพศในการค้าประเวณีในฐานะที่เป็นภาวะที่เกี่ยวข้องกับการผจญภัยไปในโลกของการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ปรารถนาบำบัดความใคร่ โดยผู้หญิงตกเป็นฝ่ายรองรับ เช่นในกรณีของจอมที่ให้เหตุผลว่าเธอ “อยากรู้” ว่าจะเป็นอย่างไรมาก่อน และภายหลังการผ่านการผจญภัยดังกล่าวส่งผลต่อทำให้ความหมายต่อความเป็นผู้หญิงในแง่มุมมองอื่น ๆ ซึ่งจะนำเสนอในประเด็นถัดไป ขณะที่ในกรณีของตา เธอพบว่า เรื่องเพศกับชายแปลกหน้านี้ บางแง่มุม

สร้างความพึงพอใจในแง่ของความปรารถนาทางร่างกายแม้ว่าในความคิดของเธอยังคงอ้าอู่ เสมอว่า ความพึงพอใจนั้นควรเกิดขึ้นบนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่รักมากกว่าก็ตาม สำหรับก้อย และเมย์ เพศมีความหมายเด่นชัดเพียงประการเดียวคือเรื่องเงินทอง โดยที่ทั้งคู่เน้นย้ำเป้าหมายทางเศรษฐกิจเพื่อการค้าฐานะของครอบครัว

เพศในการค้าประเวณีสำหรับผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในช่วงต้น ๆ ของการทำงาน จึงมีความหมายในฐานะที่เป็นเงินทองของผู้หญิง เป็นการบำบัดความใคร่ของลูกค้า เป็นการผจญภัย สำหรับประสบการณ์กับชายแปลกหน้าต่างชาติต่างภาษาและรวมถึงการสร้างความปลอดภัยทางเพศบางแง่มุมสำหรับผู้หญิงขณะเดียวกันก็พร้อมที่จะก่อให้เกิดความเจ็บปวดและเป็นการทำร้ายไปด้วยในขณะเดียวกัน

2. **ความคิดในเรื่องความเป็นผู้หญิง** การแสดงออกของผู้หญิงในสถานการณ์ต่าง ๆ สะท้อนให้เห็นถึงความคิดต่อการให้ความหมายของความเป็นผู้หญิงในฐานะที่เป็นผู้โอนอ่อน ฝอนตาม ดูแล เอาอกเอาใจ และเป็นฝ่ายตั้งรับรอการเข้าหาจากฝ่ายชาย การแสดงออกภายใต้กรอบความคิดของความเป็นหญิงในบริบทของครอบครัวยังถูกนำมาใช้ใหม่ในสถานการณ์การค้าประเวณีซึ่งถือเป็นสถานการณ์ใหม่สำหรับผู้หญิง แต่การดูแล เอาใจใส่ต่าง ๆ เหล่านี้กระทำขึ้นภายใต้ความหมายใหม่ที่แตกต่างจากสถานการณ์เดิม ซึ่งแสดงบนพื้นฐานของความรัก ความผูกพันกับบุคคลในครอบครัวหรือคนใกล้ชิด และต้องการได้รับการตอบแทนในลักษณะเดียวกัน แต่ภายใต้สถานการณ์ใหม่ ผู้หญิงคาดหวังการได้รับเงินทองเป็นผลตอบแทนจากการกระทำของตน ในการแสดงออกของผู้หญิงแต่ละคนนั้น ระดับความฝืนใจแตกต่างกันไปตามเงื่อนไขของตัวบุคคล เช่น ในกรณีของสาวสวยอย่างก้อยไม่ชอบการเอาใจผู้ชาย เพราะที่ผ่านมามีเสน่ห์จากรูปลักษณ์มากเพียงพอที่จะดึงดูดให้ผู้ชายมาสนใจในตัวเธอ ดังนั้นผู้ชายจึงต้องแสดงออกในการเอาใจเธอเสียมากกว่า แต่เมื่อเข้ามาอยู่ในสถานการณ์ของการค้าประเวณีที่ภาพรวม ๆ คือการเอาใจผู้ชาย ก้อยจึงรู้สึกฝืนใจและไม่คล้อยตามมากนัก เมื่อไม่คล้อยตามจึงง่ายที่ลูกค้าจะผละจากเธอไป แต่ขณะเดียวกันรูปลักษณ์ของก้อย ทำให้เป็นเรื่องไม่ยากนักที่จะมีลูกค้ารายใหม่มาหลงไหลในตัวเธอ

เงื่อนไขของก้อยจึงแตกต่างจากกรณีของตา ซึ่งมีต้นทุนในด้านรูปลักษณ์ภายนอกที่เสียเปรียบก้อยแต่เธอสามารถใช้การเอาอกเอาใจ ดูแล ผูกมัดให้ลูกค้าเกิดความเพลิดเพลินในการปฏิสัมพันธ์ด้วย หน้าซ้ำการแสดงออกของเธอยังเป็นตัวสร้างสถานการณ์ของความสัมพันธ์ชั่วคราวในการค้าประเวณีให้ดูมีกลิ่นอายของความเอื้ออาทรแบบคู่รักเกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความปรารถนาของลูกค้าที่เป็นนักเที่ยวราตรีชาวต่างชาติจำนวนหนึ่งที่อุปโลกความสัมพันธ์ในการ

ค่าประเมินให้กลายเป็นเรื่องโรแมนติก ดังนั้นความสวยในแง่รูปลักษณ์ภายนอกจึงไม่ใช่ปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จในการอยู่ในงานของผู้หญิงบาร์เบียร์

นอกจากนี้การให้คุณค่ากับพรหมจรรย์ยังปรากฏในกรณีของผู้หญิงที่ไม่เคยผ่านชีวิตการแต่งงานมาก่อน เช่น กรณีของจอม ในช่วงที่เธออยู่ระหว่างการตัดสินใจเมื่อลูกค้านายหนึ่งหมายตาและเริ่มต่อรองให้เธอออกไปบริการนอกรับ จอมริ้บฟุ้งขึ้นมาว่า 'เธอไม่ใช่สาวบริสุทธิ์' ราวกับมีนัยยะว่าการสูญเสียความบริสุทธิ์ของวัยสาวเป็นเงื่อนไขที่ง่ายยิ่งขึ้นในการตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอื่น ๆ เพราะเธอหมดสิ้น "ความเป็นผู้หญิงดี" ในความหมายที่ว่ารักษาความบริสุทธิ์จนกระทั่งถึงเวลาและผู้ชายที่สมควรจะมอบให้ และเมื่อภายหลังจากที่ออกไปบริการทางเพศแก่ลูกค้ารายแรกในชีวิตการทำงาน จอมเริ่มแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ของความเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์ด้วยชุดสีดำ และการแต่งหน้าที่เข้มขึ้น และเพลิดเพลินกับ "การทำงาน" ในขั้นตอนการนั่งตมกับลูกค้ามากขึ้น การถูกจองจำด้วยความคิดที่ว่าเพศเป็นสิ่งมีค่าสำหรับผู้หญิงยังฝังลึกในความคิดของจอม และเมื่อเธอสูญเสียสิ่งที่มี "ค่า" นั้นไป ทั้งจากการเสียพรหมจรรย์ให้กับชายไทยที่เคยเป็นแฟน ทำให้เกิดแรงผลักดันที่ง่ายขึ้นในการออกไป "บริการ" ชายแปลกหน้า และตามมาด้วยการแสดงการแต่งกายและกิริยาท่าทางโดยนิยามตนเองในฐานะที่ไม่ใช่ "ผู้หญิงดี" ภายใต้อกรอบความคิดของการให้คุณค่ากับความเป็นผู้หญิงในแบบเดิม

3. มุมมองที่มีต่อผู้ชาย ผู้หญิงที่เริ่มทำงานในบาร์เบียร์ยังคงมองผู้ชายในแบบที่สอดคล้องกับการให้คุณค่าความเป็นผู้หญิงในแบบเดิม กล่าวคือ ผู้ชายต้องเป็นฝ่ายเข้าหาผู้หญิง และเป็นฝ่ายเสนอในเรื่องต่าง ๆ แม้จะอยู่ในสถานการณ์ของการค้าประเมินแล้วก็ตาม ผู้หญิงยังคงอยู่ในภาวะของของการเป็นฝ่ายรองรับ ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนของการเลือกลูกค้า การเข้าหา ผู้หญิงไม่กล้าที่จะเสนอตัว เพราะรู้สึกขัดแย้งกับคุณค่าที่ยึดถือ ในขั้นตอนของการมีเพศสัมพันธ์ก็เช่นเดียวกัน ผู้หญิงจะคล้อยตามไปกับการรุกในทางเซ็กส์แม้ว่าจะรู้สึกพอใจหรือไม่ก็ตาม และแม้ว่าบางครั้งในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและลูกค้า ผู้หญิงจะประหลาดใจในความ "โรแมนติก" ของอีกฝ่ายหนึ่งที่ปฏิบัติกับเธอร่ากับคู่รัก แต่ในสายตาของผู้หญิงมองว่า ผู้ชายที่พบในบาร์เบียร์มีฐานะเป็นเพียง "แขก" หรือลูกค้าที่มาซื้อบริการ อีกนัยหนึ่งคือชายแปลกหน้าที่พวกเขาต้องตอบสนองความต้องการของพวกเขา อย่างไรก็ตาม การแยกแยะประเภทของลูกค้าเริ่มปรากฏขึ้นในความคิดของผู้หญิง เช่น ลูกค้าบางคนมุ่งแต่จะเอาเรื่องเพศอย่างเดียว ดังเช่นในกรณีของจอม ขณะที่สำหรับก้อยแล้ว เพศเป็นองค์ประกอบหนึ่งในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ที่มีกลิ่นอายของความโรแมนติกปะปนอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกค้าที่ซื้อจัสติน แต่ก้อยก็ไม่ได้ให้ "ค่า" ชายคนนั้นมากไปกว่าชายแปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้น สำหรับตาและเมย์ ผู้ชายที่พวกเขาเมื่อมีประสบการณ์

ด้วย คือคนที่มีความผิดปกติบางอย่าง อย่างน้อยที่สุด ลูกค้าของเมย์ก็ "แก่" เสียเหลือเกิน ส่วนตาก็ค้นพบความลับเกี่ยวกับลูกค้าที่มีอวัยวะเพศเล็กผิดปกติ

ภายใต้กรอบกระแสหลักของสังคม คนแก่ที่ปรารถนาการมีเพศสัมพันธ์หรือลักษณะทางกายภาพที่ผิดปกตินี้อาจสร้างปมด้อยอะไรบางอย่างที่ควบคุมการแสดงออกของฝ่ายชาย แต่สำหรับในบริบทการค้าประเวณีซึ่งเป็นสถานการณ์เฉพาะที่ถูกมองว่า ผู้ชายที่เป็นผู้ซื้อนั้นมีอำนาจเหนือกว่าในทุกสถานการณ์และใช้อำนาจนั้นกดบังคับให้ผู้หญิงรองรับ แต่ "ความผิดปกติ" ของฝ่ายชายเปิดพื้นที่สำหรับผู้หญิงในการให้ความหมายต่อผู้ชายที่เป็นลูกค้าเหล่านี้ในฐานะที่ผู้หญิงเป็นผู้ล่องรู้ "ความลับ" บางอย่าง และใช้ "ความลับ" ของผู้ชายมาสร้างความสมดุลทางความรู้สึกในแง่ของความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ด้อยกว่าให้กับตัวผู้หญิง

สำหรับความคิดต่อผู้ชายไทย ผู้หญิงยังคงมองผู้ชายไทยผ่าน "ผัว" ของเธอ ผัวคือคู่ครองที่ปัจจุบันเป็นเพียงอดีตที่มีความหลังในทางลบมากมาย ภาพของผู้ชายไทยในทางลบเด่นชัดขึ้นผ่านการตอกย้ำจากเพื่อนร่วมงานที่มีความซ้ำซ้อนในการทำงานบาร์เบียร์ และมีประสบการณ์เกี่ยวกับผัวไทยมาไม่แตกต่างกัน ดังเช่นประโยคที่เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่พูดกับจอมในระหว่างการต่อรองกับลูกค้าว่า "...อยู่กับผู้ชายไทยมีหรือจะได้..." หรือการที่เจ้าของบาร์เบียร์พูดถึงผู้ชายไทยที่มาติดพันก้อยว่า "...ผู้ชายไทยดี ๆ ที่ไหนจะมาเที่ยวที่แบบนี้ดี ๆ ดื่น ๆ ...มีผัวคนไทยมาก็รู้เลยว่าผู้ชายไทยเป็นไงบ้าง.." ความคิดของผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในบาร์เบียร์ได้เสริมให้การให้ความหมายต่อบทบาทของผัวไทยชัดเจนขึ้นและสร้างสถานภาพให้กับผู้ชายฝรั่งมากขึ้นกว่าการมีฐานะเพียงแคเป็น "ลูกค้า" ที่จบความสัมพันธ์ภายหลังการซื้อขายบริการ